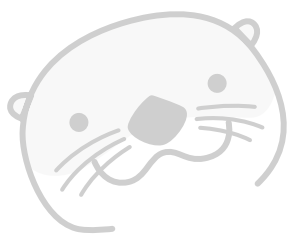


ให้มันเป็นความลับต่อไป



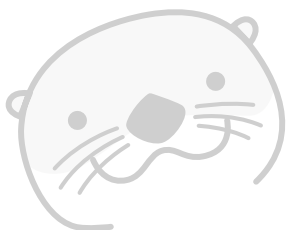
ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก รุ า น ที่ ล้ า คั ญ

แต่วันนี้ผมเกิดฮึกเหิมขึ้นมา หลัๆ คงเพราะรู้สึกว่าชีวิตเริ่มเข้าขั้น
วิกฤติแล้ว เลยตัดสินใจนั่งอ่านหนังสือสอบในห้องสมุดต่อ

- ชูมิโนะ โยริ

ผลงานเล่มอื่นๆ ของซูมิโนะ โยรุ
ที่จัดพิมพ์โดยแพรวสำนักพิมพ์
ผ่านถึงเรื่องนั้นอีกแล้ว



ทดลองอ่าน

ให้ มัน เป็น ความ ลับ ต่อ ไป

か「」く「」し「」ご「」と「」



ซู มิ โนะ ไย รุ
เมี่ยน

ฉั ต ร ข ว ัญ อ ตี ศ ย
แปล



วรรณกรรมแปล ลำดับที่ ๖๐๓

ให้มันเป็นความลับต่อไป

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๕๕๕๕ ต่อ ๕๕๖๕ โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๑๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

KA「」KU「」SHI「」GO「」TO「」

Copyright © Yoru Sumino 2017

Thai translation rights arranged with SHINCHOSHA PUBLISHING Co., Ltd.
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Akira Interights Agency

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-3237-7

พิมพ์ครั้งแรก พฤศจิกายน ๒๕๖๒

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ซูมิโนะ, โยรุ.

ให้มันเป็นความลับต่อไป / ซูมิโนะ โยรุ: เขียน; จัตรชัย อติชัย: แปล จาก
KA「」KU「」SHI「」GO「」TO「」= กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง
แอนด์พับลิชชิ่ง, 2562.

(8), 268 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 603)

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. จัตรชัย อติชัย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ๗๗9

DDC 895.65

ISBN 978-616-18-3237-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจุไรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิฑิตกพันธ์
ที่ปรึกษายางานสำนักพิมพ์ในเครือ อดอง จิระวร • รองบรรณาธิการผู้อำนวยการ จตุพล บุญพริต, สิริกานต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ศิรพร สนิธวรรณะ

บรรณาธิการ พิมพ์ชนก แสงจันทร์ • เลขานุการ ศศิธร เอ็มเอ็ม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พิระพงศ์ ไพลินธุ์, วรรณดา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมดตาด
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัยญา พรหมเลิศ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ สุภาวดี สุขสมัย
พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร • คอมพิวเตอร์ ออนไลน์ สุทธิรักษ์
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิษฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางการขาย กุลพัฒน์ บัวลของ
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

แกลสิและพิมพ์ที่

สายรุ้งกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๖ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๕๐๐๐, ๐-๒๔๔๒-๕๐๑๐ โทรสาร ๐-๒๔๓๓-๒๗๕๒, ๐-๒๔๓๕-๕๑๕๕

จัดทำโดย

บริษัทอมรินทร์โปรดักชั่นส์ จำกัด

๑๐๘ หมู่ที่ ๒ ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๓-๕๕๕๕ โทรสาร ๐-๒๕๔๔-๕๒๒๒, ๐-๒๕๔๔-๕๑๐๐-๖

Homepage: <http://www.naiin.com>

ราคา ๒๕๕ บาท

「 สารบัญ 」

คำนำสำนักพิมพ์

(๖)

บทนำ

๑

ความ , ลับ ● ที่ ! หนึ่ง ?

๕

ความ / ลับ \ ที่ = สอง *

๕๓

ความ 1 ลับ 2 ที่ 3 สาม 4

๑๐๑

ความ ♠ ลับ ♦ ที่ ♣ สี ♥

๑๕๕

ความ ↓ ลับ ← ที่ ↑ ห้า →

๒๑๑

บทส่งท้าย

๒๖๕

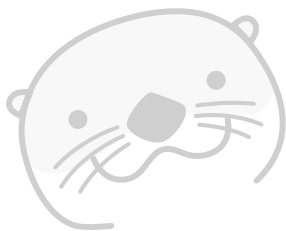
「 คำนำสำนักพิมพ์ 」

ในช่วงเวลาที่เป็นรอยต่อของชีวิต คนเรามักจะขบคิดทำไมตัวเองถึงแตกต่างจากคนอื่น อยากรู้เหลือเกินว่ามันมีความหมายหรือหน้าที่อะไรเป็นพิเศษหรือไม่ และมักจะเก็บำความพิเศษนั้นไว้เพียงคนเดียว เผื่อเวลาที่ปริศนาจะคลี่คลายด้วยใจที่ไม่สงบ

แพรวสำนักพิมพ์ขอพาคุณผู้อ่านไปพบกับนวนิยายเล่มใหม่ของซูมิโนะ โยริ ผู้เขียน *ฝันถึงเรื่องนั้นอีกแล้ว, ดับอ่อนเธอ นั้นขอฉันเถอะนะ* และ *สองเรา เจ็บปวด เพราะบาง* ซึ่งเล่มนี้ผู้เขียนก็ยังคงไม่ทิ้งสไตล์การเขียนที่แปลกใหม่ คาดเดาได้ยาก และโดนใจผู้อ่านทุกท่านที่กำลังก้าวผ่านช่วงรอยต่อแห่งชีวิต ที่ซึ่งมิตรภาพ หน้าที่ และความห่วงใย ต่างช่วยขับเคลื่อนให้ช่วงเวลานี้ทรงเสน่ห์มากกว่าช่วงเวลาไหนๆ อีกเช่นเคย

แพรวสำนักพิมพ์

พฤศจิกายน ๒๕๖๒



「 บทนำ 」

ทดลองอ่าน

“พลังของฉันทันทีสุดยอด ระดับที่แค่ร้องว่า นี่แน่ะ! ก็ทำลายโลกนี้
ได้เลยนะ”

“งั้นหรือ”

“ยังจะมาพูดว่างั้นหรืออยู่อีก ไม่คิดบ้างหรือว่า ถ้าฉันมี
พลังแบบนี้อยู่จริง ก็น่าจะบอกให้มันเร็วกว่านี้หน่อยเซ่”

“ถึงจะไม่รู้ก็ไม่แปลกนี่นา”

“ควรจะไม่พอใจที่ตัวเองไม่รู้สิ”

“ถึงไม่รู้ก็ใช้เวลาผมจะเกลียดเธอสักหน่อย”

“นี่มันน่าอายยังงี้ก็ไม่รู้ เลิกคุยเรื่องนี้เถอะ”

“ทำไมจู่ๆ ถึงเผยตัวยักษ์ว่าเป็นจอมมาร”

“สรุปจะคุยเรื่องนี้กันต่อหรือ”

“ก็น่าสนุกดีออก”

“นายคาดหวังแบบนั้น ฉันรู้สึกกดดันนะ”

“ถ้าไม่สนุกก็ไม่เห็นเป็นไรนี่”

“พอได้ยินแบบนั้น ฉันก็ฮึดขึ้นมาละสิ”

“ผมก็ไม่ได้ตั้งใจหรอกนะ แต่ชักอยากให้เป็นอย่างนั้นขึ้นมา
ซะแล้วสิ”

“งั้นขอพูดต่อล่ะว่า เอ ทิแรกฉันจะมาทำลายล้างโลกใบนี้ละ”

“เป็นจอมมารที่น่ากลัวจัง”

“น่ากลัวสิ แอ!”

“แบบนี้ไม่เห็นน่ากลัวเลย”

“ไม่น่าเลยเรา”

“พูดต่อสิ”

“อืม แต่ระหว่างที่สวดเนมอยู่ ฉันก็ชอบทุกคนขึ้นมาซะแล้ว
ละ”

“ดีจังที่เธอเป็นจอมมารผู้ใจดี”

“ในบรรดาคนเหล่านั้นมีคนที่ฉันใจดีด้วยเป็นพิเศษนะ ก็เลยเผยตัวให้รู้ว่าเป็นจอมมารไงล่ะ”

“ดีใจจังที่จอมมารคิดกับผมแบบนี้”

“กริ๊งๆ”

“จบแล้วเหรือ”

“จบแล้ว”

“เอ ขอพูดหน่อยได้ไหมว่าผมคิดอะไรหลังจากที่ได้ฟังเธอพูดเมื่อกี้”

“ได้อยู่แล้ว จอมมารอนุญาต”

“ขอบคุณ สิ่งที่ผมคิดก็คือ ทุกคนรู้เรื่องของคนรอบตัวเอาไว้บ้างก็น่าจะดีนะ”

“หมายความว่าไงนะ”

“ถ้ามีคนรู้ว่าเธอเป็นจอมมาร เธออาจโดนเกลียดก็ได้”

“นั่นก็จริง”

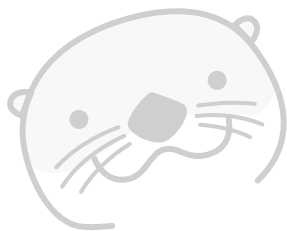
“และก็คงมีคนอีกเยอะแยะที่ถึงจะกลัว แต่ก็ยังชอบและเชื่อใจจอมมารที่สนิทสนมกันมาตลอด”

“ถ้าเป็นนั้นก็ดีใจนะ ถึงฉันจะไม่ใช่มารจริงๆ ก็เถอะ”

“คนเราจะขึ้นชอบผู้คนมากมายเพราะรู้อะไรเกี่ยวกับพวกเขากันหนอ”

「 ความ , ลับ ● 」

「 ที่ ! หนึ่ง ? 」



ทดลองอ่าน

การรับรู้ว่าการเปลี่ยนกายของผู้หญิง แปลกไปจากเดิมเป็นเรื่องน่าขบถ ผมก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน แต่เมื่อสามารถรับรู้ได้แล้ว ก็ช่วยไม่ได้ วันนั้นมิกซิงกล่าวท้าทายผมแต่เช้าว่า “อรุณสวัสดิ์สบายดีหรือเปล่า เจ้าหนุ่มน้อย” น่าเจ็บใจที่ผมตอบกลับได้แค่คำพูดน่าเบื่ออย่าง “ระ..เราเรียนปีเดียวกันนะ” แต่มันคงทำให้วันนี้ผมมีกำลังใจดี ๆ ไปทั้งวันแน่เลย ระหว่างที่คิดแบบนั้น ผมก็ได้กลิ่นตอนเดินสวนกันว่ากลิ่นแชมพูที่ลอยล่องออกมาจากตัวเธอแปลกไป

เปลี่ยนแชมพูหรือเปล่าหนอ เหมือนเธอเคยบอกว่าชอบแชมพูที่ใช้อยู่เป็นประจำมาก จนพกขวดขนาดเล็กติดตัวเลยนี่นา แต่ผมไม่กล้าถามเรื่องแบบนั้นอยู่แล้ว ขึ้นถามออกไป มิกซิงคงขยี้ขยี้และเกลียดผมแน่ ผมอยากปกป้องสถานะของผู้ชายที่เธอไม่ได้ชอบแล้วก็ได้เกลียดอย่างตอนนี้เอาไว้ตลอดไปแน่นอนว่าที่พูดมานั้นโกหก

ขณะผมเหม่อลอยคิดเรื่องนั้นอยู่ที่โต๊ะตัวหลังสุดริมหน้าต่างของห้องเรียน เครื่องหมายคำถามก็ปรากฏขึ้นบนหัวของเด็กสาวที่พุ่งเข้าไปกอดมิกซิงหน้าห้องเรียน

“มิกก็ เปลี่ยนแชมพูเธอ ทำไมล่ะ”

จะให้ผมพุ่งเข้าไปกอดมิกซิงบ้างนะเธอ ไม่มีทางอยู่แล้ว แต่ผมอาจถามเธอออกไปเหมือนเป็นเรื่องปกติแบบนั้นได้เหมือนกัน ไม่สิ เห็นชัดอยู่แล้วว่าขึ้นผมถามออกไป ผลลัพธ์คงน่าเวทนายิ่งนัก ฉะนั้นควรขอบคุณที่มีคนช่วยถามแทนให้

ระหว่างที่ผมลอบสังเกตจากมุมนี้ มิกซิงก็หัวเราะขึ้นจุมจุมรับคำถามนั้นดัง “ฮ่า ๆ” ก่อนจะตอบว่า “ความลับจ๊ะ” มีเครื่องหมายตกใจผุดขึ้นบนหัวของเธอขณะพูดด้วยหมายความว่าเธอดีใจที่มีคนถาม

ในเวลาแบบนี้ ผมอดเคลือบแคลงใจไม่ได้ว่า เหตุผลที่เธอเปลี่ยนแซมพูนั้นเป็นความลับ แต่ทำไมพอมีคนถามถึงต้องดีใจด้วยล่ะ

เธอมีแฟนแล้วเหรอ

ขณะที่ผมรู้สึกเหงาและเสียดายอย่างสุดซึ้ง เสียงกริ่งบอกเวลาแปดโมงครึ่งก็ดังขึ้น

“อิมิจกับอิตะต่างกันยังไง” พวกเธอเข้าใจหรือเปล่า”

อาจารย์ถามขึ้นในชั่วโมงกวีนิพนธ์โบราณ ผมเห็นเครื่องหมายคำถามผุดขึ้นบนหัวของเพื่อนร่วมห้องแทบทุกคน แม้ผมจะไม่เห็นของตัวเอง แต่คาดว่าบนหัวของผมน่าจะมีเครื่องหมายคำถามเช่นเดียวกัน

ส่วนคนที่เหลือแค่หยิบมือมีเครื่องหมายตกใจหรือไม่ก็เครื่องหมายจุดปรากฏบนหัว ในไม่ช้าคนที่อยากตกเป็นเป้าแห่งความสนใจยิ่งกว่าเดิมก็ยกมือขึ้น มิทซึงนั่นเอง

“ค่ะ!”

มิทซึงยกมืออย่างร่าเริง เธอเริ่มเรียงเสมอในชั่วโมงกวีนิพนธ์โบราณซึ่งเป็นวิชาที่เธอถนัด ขณะที่ในชั่วโมงคณิตศาสตร์เครื่องหมายลูกน้ำสามอันจะผุดบนหัวเธอตลอดเวลา พร้อมทั้งบ่นพึมพำฟังไม่ได้ศัพท์ ผมเฝ้ามองแผ่นหลังของเธอได้ไม่รู้เบื่อ แต่ชื่นชมมากไปจนมีคนสังเกตเห็นก็คงจบเห่ ผมจึงต้องหลบ

“อิมิจและอิตะเป็นคำที่ใช้แสดงระดับว่า “มาก” ด้วยกันทั้งคู่ อิตะเป็นคำกริยาวิเศษณ์ ส่วนอิมิจเป็นคำคุณศัพท์

มองเธอเมื่อสบโอกาสเหมาะๆ เท่านั้น ทว่าจินตนาการของผมเอง
ในวันนั้นกลับขัดขวางความรู้สึกของการเฝ้ามองเธอจนผมหดหู่
ผมคิดว่า เมื่ออยู่กับแฟน เธอคงแสดงสีหน้าหลากหลายกว่านี้
แน่เลย

ชั่วโมงกวีนิพนธ์โบราณจบลง ผมนั่งคอยอยู่ที่โต๊ะ ตอนนั้น
เองที่ใครบางคนนั่งลงบนเก้าอี้ข้างตัว

“ชั่วโมงต่อไปเป็นวิชาภาษาอังกฤษ ได้ยินว่าต้องไปเรียนที่
ห้อง LL นะ”

“อ่า งั้นห rokok เหรอ”

“ไหวหรือเปล่า นายนั่งเหม่อในชั่วโมงเรียนซะใหม่”

“อ่า งั้นห rokok เหรอ”

“งั้นห rokok เหรออะไรล่ะ เรื่องของตัวเองแท้ๆ”

พอผมเงยหน้าขึ้นก็เห็นรอยยิ้มสดใสบนใบหน้าเกรียมแดด
ของซีกะ เขาเจตจำนงเห็นว่าดูตลกขบขันแสงอาทิตย์เข้าไป

“นายไม่สบายหรือไง”

“เปล่า แค่วงนิดหน่อย”

“เหรอ ฉันก็ง่วงแฮะ”

ซีกะเข้าใจไปตามที่ผมกลบเกลื่อน เครื่องหมายจุดหนึ่งจุด
ผุดขึ้นบนหัวของเขา เขาหัวทวดใหญ่ ผมกับซีกะเป็นเพื่อนกัน
มาตั้งแต่มัธยมสี่ วันนี้เขายังคงสร้างสีหน้าหลากหลายด้วยการ
ขยับคิ้วได้รูปบนใบหน้าหล่อเหลาได้อย่างคล่องแคล่วอีกเช่นเคย

“อ้าว ถ้าไม่รีบไป เดียวก็โดนอาจารย์ดุเป็นภาษาอังกฤษ
ห rokok วันนี้ฉันลืมทำการบ้านมาซะด้วยสิ”

ซีกะยิ้มอย่างนึกสนุก เขาตบท้ายผมก่อนกลับไปนั่งที่โต๊ะ
ของตัวเองแล้วเริ่มเตรียมตัวไปเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผมถือ

ตำราเรียน สมุด และเครื่องเขียน เดินออกไปที่ระเบียงทางเดิน
ได้ยินเสียงฝีเท้าของซีกะตามหลังมาทันที

“เมื่อวานตอนดึกมีถ่ายหอดสดกีฬาทีมชาติใช้ไหมล่ะ ฉัน
นั่งดูจนจบก็เลยนอนไม่พอ นายได้ดูหรือเปล่า”

“เปล่า ไม่ได้ดู”

“อะไรกัน นักกีฬาทีมชาติเชียวนะ!”

บอกตามตรง ผมไม่รู้หรอกว่าเขาหมายถึงฟุตบอลหรือ
เบสบอล แต่ก็ตอบแบบขอไปทีว่า “นักกีฬาทีมชาติเลยเธอ
ยอไปเลยนะ” โชคดีที่พอซีกะได้ยินดังนั้นก็เอื่อยอย่างดีใจว่า
“ใช่ไหมล่ะ” แล้วพยักหน้าลำทับด้วย

ซีกะสนิทกับผม ทั้งๆที่เราเป็นคนที่แตกต่างกันสุดขีด เรา
สนิทกันเพราะชอบดนตรีคล้ายๆกัน นอกจากนั้นก็ไม่มีจุดร่วม
อื่นได้อีก ซีกะเป็นหนุ่มนักกีฬา นิสัยร่าเริง รูปร่างดี หน้าตาก็
หล่อเหลา ใครมาเห็นเราสองคนอยู่ด้วยกันก็คงคิดว่าไม่เหมาะ
จะคบกันเลย ส่วนสูงของเราต่างกันด้วย ขนาดผมเองยังกังวล
นิดหน่อย เพราะผมเป็นสิ่งมีชีวิตที่ต่ำต้อยและน่าอายเวลาต้องใส่
เสื้อผ้าแบบเดียวกับผู้ชายหล่อเท่แบบซีกะ

ถูกแล้ว ผมอดคิดไม่ได้ว่า คนที่อยู่ข้างซีกะควรเป็นนักกีฬา
นิสัยร่าเริง และรูปร่างหน้าตาดีเหมือนเขา

ถ้าให้ยกตัวอย่างคนในห้องเรากี่เช่น...

“นี่ ซีกะ ไม่รู้สิกว่าฉันเปลี่ยนไปบ้างเธอ”

มิกซิงเดินถามซีกะที่ยืนอยู่ข้างผมแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“เอ ไม่รู้แฮะ นายรู้หรือเปล่า”

เขาโยนลูกมาให้ผม จะให้ผมบอกไปว่ากลืนแถมพูเธอเปลี่ยนไป
ก็คงไม่ได้สินะ แต่ก็ไม่รู้จะตอบยังไงให้มิกซิงดีใจ จึงได้แต่ตอบว่า

“ไม่อะ...” ราวกับผมไร้ความสนใจเธอโดยสิ้นเชิง

“ก็อย่างที่ว่านั่นแหละ มิกก็ ให้อธิบายว่าผู้หญิงตัดผมสั้นขึ้นเซนต์เดวิดอะไรยังงั้นนะ พวกเราดูไม่ออกหรอก”

ปกติแล้วมิกซิงจะกะพริบตาปริบๆ แล้วยิ้มรับความปากพล่อยของชีกะ แต่วันนี้ต่างไปจากทุกครั้ง จุดสามจุดผุดขึ้นบนหัวเธอ เครื่องหมายที่ปรากฏบนหัวของมนุษย์จะหมายถึงอารมณ์ที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละคน เครื่องหมายจุดสามจุดของมิกซิงจะผุดขึ้นมาเวลาเธอไม่สบายอารมณ์

“ถึงได้โดนรุ่นพี่สไลด์รักไถล่ะ”

มิกซิงพูดจาโหดร้ายใส่ชีกะแล้วสาวเท้าจากไป วันก่อนชีกะเพิ่งเลิกกับรุ่นพี่คนหนึ่งที่เธอพูด เห็นบอกว่าเพราะรสนิยมทางดนตรีไปกันคนละทาง แต่เหมือนว่าจริงๆ แล้วจะเลิกกันด้วยเหตุผลหลายอย่าง เอาเป็นว่าเจ้าตัวดูไม่สนใจ ผมก็เลยไม่ใส่ใจตามไปด้วย

ชีกะหัวเราะแล้วบอกว่า “ยายนั่นใจร้ายจัง” เหมือนทุกครั้งจุดไฟสีขึ้นมาบนหัวของเขา แสดงให้เห็นว่าเขายอมรับในตัวมิกซิงโดยสมบูรณ์

พอเข้าไปในห้องเรียน LL ที่เปิดเครื่องปรับอากาศเย็นสบาย ผมกับชีกะก็แยกกันไปนั่งตามลำดับเลขที่

ห้องเรียน LL วางโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้าให้นั่งตัวละสองคน วางจอมอนิเตอร์ไว้กลางโต๊ะ โต๊ะละหนึ่งเครื่อง นักเรียนสองคนจะดูสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษบนหน้าจอที่วางนี้ด้วยกัน

วันนี้ก็อีกเช่นเคย หลังนักเรียนกับอาจารย์หักทายและถามไถ่สุขภาพของกันและกันเป็นภาษาอังกฤษแล้ว พวกผมก็เริ่มดูภาพยนตร์เพื่อฝึกทักษะการฟัง นักเรียนในห้องผมมีจำนวนเป็นเลขคู่ จึงมี

นักเรียนสองคนแบ่งกันดูหน้าจอได้ครบคู่ ซึ่งหากจะดูจอให้ชัดๆ ทั้งสองคนต้องยื่นหน้ามาใกล้กันจนน่าอายน่าอาย ทำเอาคนอย่างผมกลัวจนหัวหด แต่วันนี้ไม่มีปัญหา เพราะผมได้ครอบจอมอนิเตอร์แต่เพียงคนเดียว เนื่องจากที่นั่งข้างผมว่างมาตั้งแต่เมื่อไม่นานมานี้แน่นอน

ห้องของผมมีนักเรียนที่ไม่ยอมมาโรงเรียนอยู่คนหนึ่ง เธอคือ มียาซาโตะซังที่นั่งข้างผม เธอไม่มาโรงเรียนมาประมาณสองเดือนแล้วตั้งแต่วันแรกของโกลเด้นวีค^๒ ผมไม่เคยได้ยินว่าในห้องเรามีการกลั่นแกล้งหรือแบ่งพรรคแบ่งพวก ก็เลยคิดว่าคงไม่ใช่เพราะสาเหตุที่เข้าใจง่ายเหล่านี้นั้นที่ทำให้มียาซาโตะหยุดเรียนไปแน่ แต่มียาซาโตะซังซื่ออายุยิ่งกว่าผมซะอีก เธอไม่เคยส่งเสียงโหวกเหวกวันๆ ไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจา และสุขภาพเรียบร้อย แถมยังมีงานอดิเรกคือการซ่อมแซมข้าวของของตัวเอง ฉะนั้นอาจเกิดเหตุการณ์บางอย่างที่เธอไม่กล้าบอกใครก็เป็นได้

ผมนั่งข้างเธอตลอดหนึ่งเดือนที่เปิดเทอมชั้นมัธยมห้า จึงกล้าๆ ขึ้นมาบ้างว่าตัวเองจะเป็นต้นเหตุให้เธอไม่ยอมมาโรงเรียน แต่ก็ไม่สามารถยืนยันได้แน่ชัด ที่จริงแล้วผมจะลองให้ซึกะไปถามเพื่อนสักคนให้ก็ได้ ทว่าผมพอจะนึกออกว่าเกิดอะไรขึ้น จึงกำลังหวั่นใจว่าเธออาจเกลียดผมเพราะสิ่งที่ผมพูดไปเมื่อสองเดือนก่อน

ผมพูดคุยกับเด็กผู้หญิงคนอื่นนอกจากมิกิซังได้พอประมาณ แล้วก็สนิทสนมพอสมควรกับมียาซาโตะซังที่นั่งข้างกัน จริงๆ แล้วผมควรระวังเธอจนลงมือทำอะไรสักอย่าง แต่ผมดันมีนิสัยไม่กล้าลงมือทำอะไรเมื่อเป็นเรื่องของคนที่ตัวเองสนใจ ไม่ว่าจะ

^๒ ช่วงหยุดยาวของประเทศญี่ปุ่น เริ่มตั้งแต่ปลายเดือนเมษายนถึงต้นเดือนพฤษภาคม

ในรูปแบบไหนก็ตามเนี่ยสิ

เมื่อเทียบกันแล้ว ผมจึงรู้สึกว่ามีกิซังเป็นคนที่ยอดเยี่ยมมาก เหตุการณ์เมื่อตอนมัธยมสี่ที่พ่อเธอเข้ามาเรียนในโรงเรียนนี้บูบ ก็พุ่งจู่โจมรุ่นพี่ที่ตัวเองชอบปั๊บเลยนั้นโด่งดังไปทั่วโรงเรียน ดูเหมือนเธอจะใช้วิธีอะไรสักอย่างเพื่อจะได้รู้ว่ารุ่นพี่คนนั้นชอบอะไร ไม่ว่าจะเป็นชมพู่หรือรองเท้าน้ำ เพื่อเปลี่ยนมาใช้ของแบบที่เขาชอบ ผลสุดท้ายคือทำเอารุ่นพี่คนนั้นหวาดผวา แล้วเธอก็ล้มเหลวไปตามระเบียบ ถึงอย่างนั้นผมก็ยังอยากขอแบ่งความกระตือรือร้นของเธอมาลักนิต แต่คิดไปคิดมาแล้วก็อย่าดีกว่า เพราะผมไม่ควรลดเสน่ห์ของมิกิซัง

“เพราะงั้นนายช่วยแบ่งความกระตือรือร้นเวลาอยู่กับเด็กผู้หญิงคนนั้นมาให้ฉันลักนิตสิ ชีเกะ”

“เพราะงั้นอะไรของนาย ประโยคก่อนหน้านี้นี้คืออะไร”

แน่นอน ผมบอกใครไม่ได้ว่าคิดอย่างไรกับมิกิซัง จึงไม่เคยบอกชีเกะ และก็ไม่ได้คิดจะบอกในอนาคตด้วย

“เปล่า แค่นี้คิดว่ายินยอมแล้วแบบนี้ หน่วยกิตของมียาซาโตะซังอาจไม่พอก็ได้”

“จากเรื่องนั้นกลายเป็นเรื่องความกระตือรือร้นของฉันได้ไงเล่า ฉันไม่ได้กระตือรือร้นสักหน่อย! มียาซาโตะเธอ จริงอยู่ว่าอาจใกล้เคียงลัทธิสอแล้วก็ได้ ถ้าได้จบการศึกษาพร้อมกันก็คงดีสินะ”

การพูดเรื่องแบบนี้ออกมาได้เต็มปากเต็มคำเป็นจุดที่ทำให้ผมชอบชีเกะ หลังจบชั่วโมงภาษาอังกฤษกับชีววิทยาและกินมื้อกลางวันเสร็จเรียบร้อยแล้ว พวกผมก็เปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำในห้องดนตรีที่ไร้ผู้คนเพราะเป็นช่วงพักกลางวันแล้วนอนมองเพดาน

“แต่การลากคนที่ไม่ยอมมาโรงเรียนให้มาเรียนนี่มันยากนะ แถมยังไม่มาตั้งนานแล้วด้วย ก็เหมือนกับกิจกรรมชมรมนั้นแหละ ส่วนใหญ่เมื่อเลิกมาชมรมแล้วละก็ ต่อให้เกลี้ยกล่อมยังไงก็ไม่สำเร็จหรอก แล้วก็มักจะออกจากชมรมไปทั้งอย่างนั้นเลย”

“อ่า งั้นหรอเหรอ”

“แต่มันน่าเจ็บใจที่เธอเป็นทั้งเพื่อนร่วมชมรมและเพื่อนร่วมห้อง เลยอดคิดไม่ได้ว่าถ้าเธอมีเรื่องอะไร ทำไมไม่มาปรึกษาเราละ แต่สุดท้ายตัวเราเองนี่ละที่ไม่เจ๋งพอจะไปให้คำปรึกษาเธอได้ แล้วพอเราทำอะไรไม่ได้ก็เลยรู้สึกสมเพศตัวเองขึ้นมา”

“...”

นี่แหละความเข้มแข็งของคนที่ตระหนักรู้ว่าตัวเองเกี่ยวข้องกับอีกฝ่าย มันคือคุณสมบัติอันยอดเยี่ยมที่มีกึ่งกับชีกะมีร่วมกัน ซึ่งเรียกอีกอย่างว่า ความกระตือรือร้นนั่นเอง พวกเขาคิดว่าเรื่องของคนอื่นเป็นเรื่องของตัวเอง มีความรู้สึกแรงกล้าและพร้อมลงมือทำสิ่งใด ๆ ก็ตาม ถ้าผมมีนิสัยแบบนี้สักนิดก็คงดี แต่ในเมื่อไม่มี ผมก็ได้แต่มองเพดานแล้วพูดว่า “นั่นสินะ” ออกมาเท่านั้นเอง

“พวกโอชีกะคงทำอะไรอยู่นะ”

ผมรู้สึกตัวว่ามีคนเข้ามาในห้องดนตรีก็เมื่อได้ยินเสียงของเธอ ดังมาจากปลายเท้า ชีกะลุกขึ้นโดยใช้กลามทองที่เขามาควมใจ จากนั้นก็พูดว่า “ว่าไง ปาระ” ผมจึงรู้ว่าเธอเป็นใคร ผมอาศัยกำลังแขนลุกขึ้นตาม ได้ยินทั้งคู่สนทนากันอย่างออกรส

ไม่ช้าบทสนทนานั้นก็จบลง ชีกะลุกขึ้นยืนแล้วมองลงมาที่ผมที่กำลังเกร็งขาจะลุกตาม

“หรือว่านายอยากรุกมียาซาโตะ เลยอยากให้นัดแบ่งนิสัยแบบนี้ให้นาย แต่ฉันไม่ได้กระตือรือร้นสักหน่อยนะ”

เครื่องหมายคำถามผุดขึ้นบนหัวของซึกะ เขาเชื่อตรงต่อความรู้สึกของตัวเองเสมอ เครื่องหมายบนหัวจึงสอดคล้องกับคำพูดและการกระทำของเขาโดยไม่คลาดเคลื่อนเลย

“เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น ต่อให้เราเดินดุ่มๆ เข้าไปหาคนที่ไม่อยากออกมาเอง อีกฝ่ายก็ไม่ออกมาอยู่ดีใช่ไหมล่ะ”

“อันนั้นก็จริง อืม แต่ฉันว่านายเป็นอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้ดีแล้ว การได้นั่งข้างนายน่าจะเป็นเรื่องดีสำหรับมियाซาโตะ คนเรามีบทบาทต่างกัน ถ้าถามว่านายเป็นลมหรือดวงอาทิตย์^๓ นายก็คงเป็นดวงอาทิตย์นั่นแหละ”

เครื่องหมายบนหัวเขาบอกผมว่าซึกะไม่ได้พูดเล่น เขายิ้มพลางบอกผมว่า “ฉันไม่ใช่ลมหรอกนะ” แล้วตบหลังผมซะแรงจนผมเจ็บนิดหน่อย แต่เห็นแก่ที่ซึกะเป็นคนดีจากกันบั้งของหัวใจ ผมจะอภัยให้ก็ได้

วันนี้ดวงอาทิตย์สองดวงในห้องเราส่องสว่างให้ชีวิตที่ไร้ความสำคัญของผมอีกเช่นเคย แต่มियाซาโตะซึ่งอาจไม่มีคนแบบนี้อยู่ข้างกาย

ผมคิดแบบนั้นโดยที่ยังไม่เข้าใจอะไรเลย

ถึงจะรู้สึกผิดกับมियाซาโตะซึ่ง แต่วันต่อมาผมก็มีเรื่องอื่นให้สงสัยใคร่รู้มากกว่า จึงรู้สึกแคว้່นเป็นเรื่องปกติที่โต๊ะเรียนข้างตัวเองว่างเปล่า

^๓ อ้างอิงจากนิทานอิสปเรื่อง ลมกับพระอาทิตย์ เนื้อเรื่องเป็นการแข่งกันระหว่างลมกับดวงอาทิตย์ว่าใครจะทำให้มนุษย์คนหนึ่งถอดเสื้อแจ็กเก็ตได้ก่อนกัน โดยลมใช้วิธีโหมพัดเพื่อสร้างพายุขึ้นมา ส่วนดวงอาทิตย์ก็เพียงอยู่นิ่งๆ แล้วเปล่งแสงให้ความร้อน

ผมสังเกตตอนเดินสวนกับมิกิซังว่ากลิ่นแชมพูของเธอกลับมาเป็นเหมือนเดิมแล้ว เรื่องนี้หมายความว่าอย่างไรนะเธอ ก็หมายความว่ามิกิซังไม่ได้เปลี่ยนแชมพูที่ใช้ที่บ้าน แต่วันก่อนไปใช้แชมพูของที่อื่นมานะสิ ไม่หรอกน่า เธออาจไปค้างคืนที่บ้านของเพื่อนผู้หญิงก็ได้ แต่ทำไมเธอต้องปิดบังเหตุผลที่เปลี่ยนแชมพูด้วยล่ะ ผมไม่เข้าใจว่าทำไมเครื่องหมายตกใจบนหัวของเธอถึงผุดขึ้นมาเหมือนเธอยินดีที่มีคนสังเกตด้วย เอาเป็นว่าผมรู้สึกหม่นหมองก็แล้วกัน

แต่เอาเถอะ หากเหตุการณ์มันแค่นั้น ผมคงเกลียดกล่อมตัวเองให้เชื่อได้ว่ามิกิซังมีเหตุผลที่เข้าใจยากในแบบของเธอ แต่อีกหนึ่งสัปดาห์ให้หลัง ผมก็ได้กลิ่นแชมพูเหมือนวันนั้นอีก มีหน้าซำๆ ยังมีเครื่องหมายตกใจผุดขึ้นบนหัวเธออย่างอารมณ์ดียิ่งกว่าที่เคยด้วย แบบนี้ไม่ผิดแน่

หากให้เสริมข้อมูลเกินจำเป็นก็คือ กลิ่นที่ว่าเป็นกลิ่นของแชมพูยี่ห้อบิเลียน ที่พวกเด็กหน้าตาดีนิยมใช้กันสมัยพวกผมยังอยู่ชั้นมัธยมต้น เหมือนโดนความจริงตอกหน้าว่า มีผู้ชายที่เหมาะสมกับมิกิซังอยู่เคียงข้างเธอ ผมก็เลยหดหู่นักกว่าเดิม แม้จะรู้ว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์หลุด

มิกิซังเดินมาถามอีกเช่นเคยว่า “ฉันเปลี่ยนไปใช้ใหม่ล่ะ” ส่วนซึกะก็ตอบว่า “อ้วนขึ้นหรือ” จนโดนต่อย ถ้าผมมีความกล้า แม้เพียงเสี้ยวหนึ่งคงตอบไปว่า เธอเปลี่ยนแชมพูสินะ ซึ่งการตั้งสมมติฐานว่าถ้าผมมีความกล้า ก็หมายความว่าผมไม่มีนั่นเอง

ดังนั้นผมจึงจบสัปดาห์นี้ด้วยการทำได้แค่เรื่องน่าสมเพชอย่างการตอบรับคำแนะนำอันยากจะเข้าใจของเธอที่ว่า

“อรุณสวัสดิ์ หัวัดหน้าร้อนคือตัวยุ่ง ระวังสุขภาพหน่อย น่าจะดีนะ”

“อ๊ะ อืม ขอบใจนะ”

คำพูดนั้นคงเกิดจากความรู้สึกที่แปรปรวนของเธอ เพราะอารมณ์ที่ได้เปลี่ยนแซมพูในวันนี้

วันนี้เป็นวันที่สามแล้วที่กลืนแซมพูของมิกิซังแปลกไปจากปกติ ความจริงนั้นกระหน้าข้าเดิมผมเป็นรอบที่สามว่าเธอใช้แซมพูยี่ห้อนี้อีกแล้ว ถึงซึ่งจะยังไม่สังเกตเห็นความแตกต่าง แต่ผมก็ช่วยตอบออกไปแทนเขาไม่ได้ ทำเอาไม่มีกะจิตกะใจจะเริ่มอ่านหนังสือสอบปลายภาคที่กำลังจะเกิดขึ้นในสัปดาห์หน้าเลยสักนิด

เอาเถอะ ถ้ายังเป็นแบบนี้อยู่จะพูดจามองโลกในแง่ดีให้ตัวเองฟังอย่าง “พรงนี้พยายามกับการอ่านหนังสือสอบดีกว่านะเรา” ไม่ได้หรอก เพราะอะไรนะเธอ เพราะระยะห่างในการเปลี่ยนแซมพูของมิกิซังสั้นลงนะสิ ครั้งแรกกับครั้งที่สองห่างกันหนึ่งสัปดาห์ ครั้งที่สองกับครั้งที่สามห่างกันห้าวัน ครั้งที่สามคือวันจันทร์ ครั้งที่สี่คือวันพฤหัสบดี ครั้งที่ห้าคือวันอาทิตย์ที่ผมบังเอิญเจอเธอในร้านสะดวกซื้อใกล้บ้าน ถัดจากนั้นคือวันอังคารแล้วในที่สุดกลืนแซมพูก็แปลกไปจากเดิมสองวันติดคือในวันพฤหัสบดีและศุกร์ ราวกับโดนความจริงตอกย้ำว่า เธอใกล้ชิดสนิทสนมกับแฟนมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป ผมคงทำข้อสอบปลายภาคได้คะแนนต่ำสุดเป็นประวัติการณ์แน่

“เป็นอะไรไป ไม่สบายหรือเปล่า”

“เปล่า ฉันสบายดี”

ซึ่งจะยังไม่มีการที่จะเห็นความเปลี่ยนแปลงของมิกิซังอยู่ดี

ทุกครั้งที่เธอใช้แซมพูยี่ห้อนี้ มิกิซังจะมาถามว่า “ฉันเปลี่ยนไป

ใช่ไหมล่ะ” “ฉันเปลี่ยนไปเนอะ ว่าไหม” “บอกมาสิว่าฉันเปลี่ยนไป” แต่ในวันนี้ซึ่งเป็นวันศุกร์ ชีเกะก็ตอบไปว่า “ร่องเท้าแตะของเธอเย็นจังแฮะ” จริงอยู่วาร์องเท้าแตะสำหรับใส่เดินในอาคารของมิกิซังเป็นรู แต่ได้ยินมาว่ามันคือแฟชั่นเพื่อ “โชว์ร่องเท้าน่ารัก” ของสาว ๆ พอจุดที่อยากให้สังเกตไม่ตรงกับสิ่งที่ตั้งใจไว้ มิกิซังก็อารมณ์เสียอีก

จริงอยู่ คงไม่มีใครรู้หรือกว่ากลืนแฉมพู่เปลี่ยนไปถ้าไม่เข้าไปใกล้ ๆ เธอจนน่าอาย ไม่ก็คงต้องสนใจเธออย่างยิ่งยวด หรือไม่งั้นก็มีความทรงจำเกี่ยวกับกลิ่นนั้น

ฉะนั้นชีเกะไม่ผิด ผมเองก็อยากพูดปกป้องเขาออกไปอยู่หรือหากว่าก็ไม่กล้าหาญพอจะเอ่ยกับมิกิซังตรง ๆ ผมจึงตัดสินใจลองบอกชีเกะอ้อม ๆ เพราะสงสารมิกิซังที่ต้องไม่สบอารมณ์ไปซะทุกครั้ง

วันศุกร์ มิกิซังจับกลุ่มยืนสนทนากับเพื่อน ๆ “หนูนี่เธอไม่ค่อยยอมไปไหนกับพวกเราเลยนะ มีแฟนแล้วหรือไงจะยายคนนี้นี่” “ฮ่า ๆ” ขณะผมมองภาพพวกเธอตรงระยะเบี่ยงทางเดิน ผมก็หันไปเปิดประเด็นกับชีเกะที่อยู่ข้าง ๆ

“มิกิซังมีอะไรแปลกไปบ้างไหมนะ”

“ไม่รู้สิ แต่ยายนั่นเพี้ยนอยู่แล้ว อาจอยากบอกให้เรารู้ว่าช่วงนี้เธอติดใจอะไรอยู่ก็ได้มั้ง”

ชีเกะไม่ปรานีมิกิซังผู้เคยเป็นเพื่อนร่วมชมรมกรีฑาสหัยมัธยมต้นเลยสักนิด

“ฉันว่าไม่น่าใช่หรือกลืนแฉมพู่ มันคืออะไรนะ เปลี่ยนน้ำหอมหรือเปล่า”

“อ้อ จะว่าไป กลืนสบูจากตัวยายนั่นหอมเป็นบ้าเลย แต่ปกติแล้วไม่มีใครเที่ยวประกาศว่าตัวเองเปลี่ยนน้ำหอมหรือแฉมพู่ไม่ใช่หรือ”

เครื่องหมายตกใจอันใหญ่คงโผล่ขึ้นมาบนหัวผมแน่เลย จริงๆ
เขารู้หรือทหรอ ชีเกะเข้าใจผิดว่าผมตกใจเรื่องอื่น จึงยกฝ่ามือ
อันใหญ่โตขึ้นมาตบหลังผม

“ฉันไม่ใช่พวกวิปริตที่มานั่งดมกลิ่นตัวเด็กผู้หญิงหรอคะ!”

รู้สึกเหมือนถูกมัดแทงฉีกเข้ามาในใจ

“เมื่อกี้ตอนเข้าใกล้ก็ได้กลิ่นอยู่หรอ กลิ่นเดียวกับไอที่วาง
อยู่ในห้องอาบน้ำของโรงเรียนมัธยมต้นเลย ตอนนั้นคนชอบใช้
บิเลียนกันใช่ไหมล่ะ”

อืม กลิ่นแรงๆ เหมือนต้องการนำเสนอตัวเองได้รับความ
นิยมในหมู่เด็กหน้าตาดีนั่นแหละ

“พอถูกบังคับให้ใช้แชมพูหอมๆ อย่างนั้น หน้าตาแบบฉัน
เลยโดนเข้าใจผิดว่าเป็นเด็กผู้หญิงไปด้วย เออ แต่ฉันก็ชอบกลิ่น
นั้นนะ ชวนให้คิดถึงอดีตดี แต่คนที่มาถามตั้งไม่รู้กี่ครั้งว่าฉัน
เปลี่ยนไปบ้างไหมเพราะเรื่องแชมพูนี่ก็เครียดเกินไป จริงไหมล่ะ”

ก็ออกจะพิลึกไปหน่อยอย่างที่ชีเกะว่า กับอืแค่เรื่องแชมพู
ทำไมต้องคาดคั้นถามเพื่อนผู้ชายที่ไม่ใช่คนรักว่า “ฉันเปลี่ยนไป
ใช่ไหมล่ะ”

แต่ถ้าไม่ใช่แค่นั้น ผมก็ยังไม่รู้เข้าไปใหญ่ว่าเธอมีอะไรเปลี่ยน
อีกอย่างคือ เธอเปลี่ยนแชมพูจริงๆ ส่วนสาเหตุยังคงเป็นปริศนา
ว่าแต่ผมคิดจะไขปริศนาอะไรอยู่ก็ไม่รู้เหมือนกัน ผมเอาแต่
คับข้องใจกับความรู้สึกนั้นจนเข้าสู่สุดสัปดาห์สุดท้ายก่อนสอบ

วันแรกของการสอบเป็นวันจันทร์ ทุกคนคงมีเรื่องลำบากแตกต่างกันไป ผมต้องพยายามไม่ให้สอบตกในขณะที่มิกซังก็ยังใช้แชมพู

กลืนนั้นอีก ช้ำร้าย สอบวิชาแรกยังเป็นวิชาฟิสิกส์ที่ผมไม่ถนัดอีก
ผมจึงห่อเหี่ยว พอจบวิชาที่สอง ผมก็หมดแรงไปมากโข

จนทำให้ชีกะเป็นห่วงอีกแล้ว

“ฉันยังไหว แต่พอต้องสอบวิชาที่ตัวเองไม่ถนัดติดๆ กัน
แบบนี้แล้วจะหมดแรงก็ไม่แปลกหรอกนะ”

“จริงของนาย แถมวิชาต่อไปคือคณิตศาสตร์ด้วย ทั้งฉัน
และนายต้องสู้แค่ตายสินะ อ้อ มิกก็ด้วย”

ชีกะดึงมิกซังที่บังเอิญเดินผ่านมาเข้ามาในวงสนทนาด้วย
ผมคิดว่ามิกซังจะพูดเครื่องหมายบางอย่างบนหัวแล้วจู่โจมชีกะ
ทันทีซะอีก แต่เธอแค่กะพริบตาก็ยิ้มแล้วเดินไปหาเพื่อน
พร้อมกับเรียกชื่ออีกฝ่ายว่า “นี่ ประะ” ซึ่งชื่อเล่นประะนี้ไม่ได้ย่อ
มาจากปาปารัซซี่แต่อย่างใด คนที่ตั้งชื่อเล่นแบบนี้ให้เพื่อน
ได้หน้าตาเฉยอย่างมิกซังเป็นพวกเคอร์ซังอย่างที่ชีกะบอกจริง ๆ
นั่นแหละ แต่ก็เป็นชื่อที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวคือออก ใครต่อใคร
คงหลงเสน่ห์เธอเพราะเหตุนี้แหละ นี่ผมเผละคิดเรื่องที่ส่งผลเสียต่อ
การสอบอีกแล้วสินะ

อาจารย์มาถึงห้องสอบก่อนกริ่งสัญญาณเริ่มสอบดัง พวกผม
เข้านั่งประจำที่ มีเฉพาะโต๊ะข้างผมเท่านั้นที่ว่างเปล่า

มียาซาโตะซังจะมีปัญหาเรื่องผลการเรียนไหมนะ หากต้อง
ซ้ำชั้นจริงๆ เธอคงไม่อยากมาโรงเรียนยิ่งกว่าเดิม พอจินตนาการ
ว่าเธอต้องออกจากโรงเรียนกลางคันจนชีวิตฝืดเคืองไปหมด
เพื่อนที่แค้นข้างกันอย่างผมยังเจ็บปวดใจไปด้วยเลย ไม่สิ มัน
อาจไม่ใช่แค่นั้นก็ได้

ระหว่างรับข้อสอบที่คนข้างหน้าส่งต่อๆ กันมาพลางใจลอย
คิดเรื่องนั้น เสียงกริ่งเริ่มสอบก็ดังแทรกเข้ามาในสติสัมปชัญญะ

หลังจากนั้นผมก็รู้ทันทีว่าทำไมเมื่อก็มีกิซังถึงยิ้มกริ่ม พอเริ่มสอบคณิตศาสตร์ไปได้แค่แป๊บเดียว บนหัวของทุกคนก็มีเครื่องหมายคำถามกับเครื่องหมายลูกน้ำผุดๆ หายๆ ขึ้นมา แต่มีแค่ผมคนเดียวที่ตกใจ

เพราะมีเครื่องหมายตกใจผุดขึ้นบนหัวของมิกิซังเต็มไปหมด เยอะแยะจนผมมองไม่เห็นเครื่องหมายของคนที่นั่งรอบๆ เธอ

ขณะที่ผมเฝ้าดูอย่างสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น มิกิซังก็ชูสองมือขึ้นเหนือศีรษะแล้วกำหมัดพร้อมดึงมือลงมา ร้องว่า “เยส” เต็มแรง เธอจึงถูกอาจารย์ตักเตือนเข้าให้

ปกติมิกิซังไม่ถนัดวิชาคณิตศาสตร์นี่นา แต่วันนี้เธอคงเตรียมพร้อมมาเป็นอย่างดี อาจเก่งข้อสอบถูกด้วย จึงมั่นใจจนยิ้มกริ่มตั้งแต่ก่อนสอบ

พอเห็นมิกิซังดีใจ ผมก็ดีใจตามไปด้วย แต่ไม่ใช่เวลาที่จะมามัวคิดเรื่องนั้นนี่นะ ผมควรเป็นห่วงตัวเองก่อน

ผมหยุดสังเกตมิกิซังไว้แค่นั้น

คำว่ากระจายกระจายคงมีไว้ใช้ในสถานการณ์นี้สินะ กระจายกระจาย เคลื่อนกลาด ระเระนาด เพราะสมาธิกับความรู้ลึกลับลึมหายอยู่ในหัวของผม ไม่ยอมผ่นึกกำลังกันเพื่อประจันหน้ากับการสอบเลย

ผมน่าจะตั้งสมาธิเพื่อเผชิญหน้ากับการสอบวิชาคณิตศาสตร์ให้ได้แท้ๆ แต่พอเริ่มทำข้อสอบก็นึกขึ้นมามีความเป็นไปได้ที่แฟนของเธออาจอายุมากกว่าและช่วยสอนคณิตศาสตร์ให้เธอแล้วเมื่อได้พบพานกับความคิดอันเลวร้ายนั้นเข้า มันก็ตามมามันหัว

ผมจนสอบเสร็จและส่งผลกระทบไปถึงการสอบในวิชาที่สี่ด้วย

ไม่ได้การแล้ว หากปล่อยให้ตัวเองสงสัยใคร่รู้มากขนาดนี้ต่อไปเรื่อยๆ มีหวังได้เรียนซ้ำชั้นแน่

ชีกะสวมรองเท้ากีฬาสีขาวล้วนดูรักความสะอาดขัดกับภาพลักษณ์ ปกติผมจะรอส่งเขาไปชมรมกรีฑาก่อนแล้วตัวเองค่อยกลับบ้าน แต่วันนี้ผมเกิดฮึกเหิมขึ้นมา หลักๆ คงเพราะรู้สึก ว่าชีวิตเริ่มเข้าขั้นวิกฤติแล้วเลยตัดสินใจนั่งอ่านหนังสือสอบในห้องสมุดต่อ

คนในห้องสมุดบางตา พอจับจองโต๊ะที่สามารถมองผ่านหน้าต่างออกไปเห็นสนามได้ ก็เลิบบไปเห็นว่ามึนนักเรียนซ่อมวิ่งกันอยู่ในลู่วิ่งเยาะผิดคาด ทั้งที่ชมรมต่าง ๆ หยุดทำกิจกรรมช่วงสอบ ชีกะเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้น คงอยากออกกำลังกายให้หัวใจโล่งกันแน่เลย นั่นคงเป็นวิธีรับมือกับการสอบในแบบที่พวกเขาถนัดสินะ เครื่องหมายตกใจปรากฏขึ้นบนหัวของหลายคนที่กำลังวิ่ง ผมจะตั้งใจอ่านหนังสือสอบไม่ให้แพ้พวกเขา

กระตือรือร้นก็ได้อยู่หรอก แต่ก็อยากจะเรียกสมาธิที่กระเจิดกระเจิงไปแล้วให้กลับคืนมา ความไว้นื้อเชื่องใจก็คงเป็นแบบนั้นเช่นกัน

สรุปว่าผมท่องศัพท์ภาษาอังกฤษไปได้แค่นิดเดียวระหว่างนั่งดูชีกะวิ่งไปรอบสนามด้วย บางทีก็แวบไปเข้าห้องน้ำ สุดท้ายก็กลายเป็นโศกนาฏกรรมเมื่อผมผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ตัว

ทุกคนคงพอเข้าใจ เราจะรู้สึกตัวว่าหลับนานเกินไปก็เมื่อตอนที่สะดุ้งลืมตาตื่นขึ้นมา ผมเองก็เช่นกัน พอลืมตาตื่นแล้วรู้ตัวว่านอนฟุบหน้าลงกับโต๊ะ ผมก็เข้าใจว่าตัวเองเผลอหลับนานเกินไปแล้ว

ผมเงยหน้าขึ้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ และก็เขินแดงคางคาง ห้องสมุด
เกือบจะหลุด ผมพลัดถอนหายใจออกมา แะชะมัดเลย

อากาศตรงหน้าอาจลอยสูงขึ้นเพราะลมหายใจเฮือกใหญ่ที่ผม
ปล่อยออกไป จมูกก็เลยได้กลิ่นนั้น

“เหอ!”

ผมสัมผัสได้ถึงกลิ่นอาย ไมลิ ลมหายใจ ไมลิ อบอุ่น
ที่เข้มข้นยิ่งกว่านั้น เลยหันไปมองข้างตัว จากนั้นก็ร้องเสียงดังลั่น
ทั้งที่อยู่ในห้องสมุด

เสียงนั้นปลุกเธอซะแล้ว ไมลิ บรรยายแบบนี้ไม่รู้จะเหมาะ
หรือเปล่า แต่เธอคนนั้น หรือมิกิซังผู้พบบลับอยู่ข้างผมก็เงยหน้า
พรวดขึ้นมา เธอมองหน้าผมที่ยังตกใจอยู่แล้วเอ่ยทักทายว่า
“ว่าไง” ว่าไงอะไรกันล่ะ

ผิวหน้าผมพลันร้อนผ่าวเมื่อตระหนักว่าตัวเองแอบอยู่ข้าง
มิกิซังโดยไม่รู้เรื่องรูราว

เธอขยี้ตาที่ดูง่วงงุน

“ง่วงจัง”

“มะ...มีอะไรเธอ”

“มีอะไรนะเธอ อ้อ จริงสิ ฉันมีเรื่องอยากบอกนายนะ”

ระ...เรื่องอะไรกันหนอ พอผมแสดงท่าทีระแวงระวัง
เครื่องหมายจุดสามจุดโผล่ขึ้นมาบนหัวของเธอ เธอมองผมด้วย
ทางตาที่ขยี้กันมาเผชิญหน้าผมแล้วบอกว่า

“ช่วยบอกซึกะ ไมลิใช่ ช่วยบอกโอซึกะคุง...ด้วยนะว่า เพราะ
เขาทำตัวแบบนี้ ผู้หญิงถึงได้หนีล่ะ”

ผมไม่รู้ว่าทำไมเธอถึงพูดแบบนี้กับผม ทว่าก็ทำได้เพียง
พยักหน้ารับ

“พะ...ผมจะบอกให้”

เมื่อเห็นว่าผมรับคำ มิทซังก็ลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว เธอเอ่ย
ทิ้งท้ายว่า “งั้นฉันไปก่อนนะ” แล้วเดินจากไป

“เครซี่จัง...”

ผมเหลือหลุดค่านั่นขณะมองตามแผ่นหลังของเธอที่วิ่งจากไป
เห็นร่องเท้าแตะคูใหม่และสวยที่เท้าของเธอ กลิ่นแซมพูที่ได้กลิ่น
ในระยะประชิดยังลอยอวลอยู่ในสมอง ทำเอาวันนั้นผมนอน
ไม่หลับเลย

ไม่รู้ว่เหตุการณ์วันนั้นทำให้เกิดกระแสไฟฟ้าแล่นในสมองของผม
หรือเปล่า แต่ผมทำข้อสอบในวันถัดมาได้ดีเป็นอย่างยิ่ง ข้อสอบ
วิชาแรกคือกรวิพนธ์โบราณซึ่งถามว่า “อิมิจิ” ต่างจาก “อิโตะ” อย่างไร
ซึ่งมิทซังเคยตอบไปแล้วในชั่วโมงเรียน ผมจึงจำคำตอบนั้นได้ขึ้นใจ
วิชาถัดมาเป็นภาษาอังกฤษก็เป็นข้อสอบอ่านเป็นหลัก ไม่ค่อยถาม
เกี่ยวกับคำศัพท์ที่ผมไม่ถนัด ซึ่งน่าจะคาดหวังคะแนนสอบในวิชานี้
ได้พอสมควร

แต่ต่อให้ตอบข้อสอบได้มากแค่ไหน ผมก็ตอบเรื่องพฤติกรรม
ของมิทซังเมื่อวานไม่ได้อยู่ดี

เช้าวันนี้ดูเหมือนมิทซังจะอารมณ์ดีขึ้นมาบ้าง เธอทักทายผม
ด้วยรอยยิ้มว่า “อรุณสวัสดิ์ ฮาวอาร์ยู” ผมตอบไปอย่างไม่น่าสนใจ
เอาซะเลยว่า “อะ...ไอม์ไฟน์ แด็งกิว” แต่รอยยิ้มนั้นทำให้ความ
สงสัยของผมเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ กลิ่นแซมพูของเธอก็ยังคงต่างจาก
กลิ่นที่ใช้เป็นประจำ คงไม่ต้องบอกหรอกนะว่าผมจดหุ่้นที่ที่คิด
ว่าแฟนของเธอคงเป็นคนทำให้เธออารมณ์ดีขึ้นมา

และไม่ต้องบอกก็คงรู้ว่าผมทำให้ชีกะเป็นห่วงอีกตามเคย
เพราะชีกะเป็นคนดีเสมอ

“ไหวหรือเปล่า นายนอนไม่พอเหรอ”

“อ่านหนังสือสอบนะสิ น่านับถือใช่ไหมล่ะ”

ผมไอ้อวดเช่นนั้นระหว่างนั่งกินข้าวด้วยกันในโรงอาหาร
หลังสอบเสร็จทุกวิชาของวันนี้ ชีกะยิ้มแล้วบอกว่า “น่านับถือจัง!
ส่วนฉันนะ ถึงบ้านบีบก็หลับปั๊บเลย”

เพราะชีกะเป็นคนซื่อตรงเสมอ ผมก็เลยคิดว่าเขาเป็นห่วงผม
ด้วยใจจริง ไม่ได้คิดอะไรลึกซึ้ง

“นี่ เมื่อวานนายมีเรื่องกับมิกิซังหรือเปล่า”

“หือ มิกิก็ทำไม่เหรอ”

“เมื่อวานฉันบังเอิญเจอมิกิซังก่อนกลับบ้าน ทำทางเธอแปลกๆ
ยังไงไม่รู้”

“ยายนั่นก็พิลึกตลกอดแหละ วันนี้มาถามฉันอีกแล้วว่า ไม่คิด
ว่าฉันเปลี่ยนไปบ้างเหรอ ใครจะไปรู้ล่ะ!”

ชีกะยิ้มอีกครั้ง

“เอ่อ ไม่ใช่อย่างนั้น จะว่ายังไงดีละ เธอโมโหนะ”

ผมไม่ได้บอกเขาว่าเธอมาพบหลังอยู่ข้างผมโดยที่ผมไม่ทัน
รู้ตัว

“หือ เอาเถอะ อย่าสนเธอเลย ยายนั่นนะเพี้ยนๆอยู่แล้ว”

“อะ...เอ่อ มันก็ใช้อยู่หรอก”

ผมจะออกความคิดเห็นเกี่ยวกับสองคนนี้ยังงี้ดี

ชีกะไม่ยอมคิดเรื่องของมิกิซังให้ลึกซึ้ง ทั้งคู่ไว้เนื้อเชื่อใจกัน
เพราะเป็นเพื่อนกันมานาน บางทีผมก็รู้สึกอิจฉาพวกเขามากๆ
เหมือนกัน แม้ความไว้เนื้อเชื่อใจของชีกะจะเคยช่วยผมเอาไว้

เหมือนกัน แต่วันนี้ผมอยากให้ซึกะคิดให้ลึกซึ้งขึ้น เพื่อจะได้มี
คำบอกใบ้แค่เพียงสักข้อให้ผม หมุ่นนี้จิตใจผมปั่นป่วนเพราะมิกิซัง
ถึงปานนั้นเลย

ผมจึงเปลอสืบเท้าให้เข้าไปใกล้ความอยากรู้อยากเห็นอีกก้าว

“ปกติเธอขี้มตตลอด พอเห็นเธอโมโห ฉันเลยคาใจ”

“งั้นเธอ สมัยมัธยมต้น เธอก็โมโหหรือร้องไห้บ่อยเหมือน
กันนะ ฉันเคยโดนดรีปคิก^๔ แค่เพราะยายนั่นพาลด้วย”

“แอบอยากเห็นเหมือนกันแฮะ ไม่ใช่สิ บะ...บางที่เธออาจ
ทะเลาะกับแฟนก็ได้”

“นายนี้ใจดีจัง! แต่มิกิก็ไม่มีแฟนหรอก”

“เอ๊ะ!”

ผมสะดุ้งด้วยความตกใจจนเก้าอี้ขยับดังแกรกๆ เพลอร้อง
เสียงดังออกไปอย่างไม่สมกับเป็นผมด้วย ถ้าผมเห็นเครื่องหมาย
บนหัวของตัวเอง ตอนนี้น่าจะมีเครื่องหมายตกใจอันใหญ่ยักษ์ผุดขึ้น
มาแน่ แต่ก็หมายถึงความตกใจชั่วแวบเดียว เพราะต่อจากนั้น
ร่างกายของผมก็ได้ลิ้มรสความสบายใจดูจะมีน้ำอุ่นไหลเข้าหลอดเลือด

ความรู้สึกกับร่างกายของผมอาจเชื่อมตรงถึงกันเกินคาด
ทั่วทั้งร่างเริ่มคันยุบยิบ เหมือนความรู้สึกนั้นไหลผ่านร่างขณะ
คลายความกังวลไปด้วย

ผมถอนหายใจออกมาโดยไม่รู้ตัว ค่อยยังช้า ลักวันหนึ่งเธอ
คงมีแฟน ไม่ใช่สิ ในอดีตเธอคงเคยมีแฟนมาแล้ว หรือต่อให้เธอ
ไม่มีแฟน ผมก็ไม่คิดว่าผมจะมีโอกาสเป็นแฟนของเธอได้หรอก
แต่ก็อดโล่งใจขึ้นมาไม่ได้จริงๆ

^๔ Dropkick ทำกระโดดถีบขาตู่ในกีฬามวยปล้ำ

หลังจากโล่งอกไปทุกซอกหลืบของสมอง ผมก็นึกออกมา
มีเพื่อนอยู่ตรงหน้า เมื่อที่ผมเผลอทำหน้าแบบไหนไปก็ไม่รู้ แต่คง
เป็นสีหน้าที่ทำให้ซีกะตกใจมาก ดวงตาสองชั้นคู่สวยของเขา
เบิกโพลง เขามองผมเหมือนเห็นสัตว์หายาก บนหัวมีเครื่องหมาย
คำถามผุดขึ้นมามากมาย

พอเครื่องหมายคำถามเหล่านั้นเปลี่ยนเป็นเครื่องหมายตกใจ
แล้วสุดท้ายกลายเป็นเครื่องหมายจุดสามจุดไปตามลำดับ ผม
ก็ตระหนักได้ว่าแยละสิ

มันไม่ใช่ความวิตกกังวล

สีหน้าประหลาดใจในทีแรกของซีกะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม
รู้ทัน มิหนำซ้ำยังยิ้มกว้างจนมุมปากยกขึ้นจนสุดอีกต่างหาก

ซวยแล้ว

“ซี้...ซีกะ”

“นาย นาย นะ...นาย!”

สงสัยซีกะจะกลายเป็นชนเผ่านายจนพูดได้แต่คำว่านาย
ไปซะแล้ว เขาเอาแต่พูดทวนซ้ำว่านาย...นาย พลางยื่นมือที่เชื่อม
กับแขนยาว ๆ มาตบเบา ๆ อย่างแรง ทำทางดีใจเอามาก ๆ ราวกับว่า
ความรักข้างเดียวของตัวเองสมหวังยังงี้ยังงั้น

หากเขาแซวหรือล้อเลียน ผมคงโกหกกลับเคลื่อนไปได้ แต่
ซีกะไม่ได้ทำอย่างนั้น ผมเลยถอดใจที่จะปฏิเสธไปอย่างรวดเร็ว
แต่ก็ไม่ได้ยอมรับออกไปหรอกนะ

“งั้นหรือหรือ จริงได้ จริงได้ งั้นหรือหรือ!”

คราวนี้เขากลายเป็นมนุษย์ดาวงั้นหรือหรือจริงได้ไปแล้ว
เครื่องหมายจุดกับเครื่องหมายตกใจผุดขึ้นบนหัวซีกะเต็มไปหมด
หมายความว่าเขาทั้งประหลาดใจและเข้าใจ

“เออเนี่ย ข้อมูลนี้ชั่ววูบนะ เพราะฉันฟังมาจากปาระ ที่แรก ปาระก็คิดว่ามิกก็มึนแฟนเหมือนกัน แต่พอคาดคั้น มิกก็ก็บอกว่า ไม่ได้มีแฟนแน่ๆ ความจริงก็คือฉันก็จะกุมจุดอ่อนของยายนั่น บ้าง เพราะยายนั้นเอาแต่ล้อฉันเรื่องรุ่นพี่อยู่นั่นแหละ ก็เลยเลี้ยง ไอศกรีมปาระเพื่อหลอกถามข้อมูลไงล่ะ”

ในที่สุดชีกะก็กลับมาเป็นชาวญี่ปุ่นบนโลกมนุษย์แล้วอธิบาย ออกมาอย่างละเอียดลออทั้งที่ผมไม่ได้ถาม

“แต่ไอศกรีมถ้วยเดียวล้วงความลับของเธอไม่ได้สินะ”

“เรื่องนั้นช่างมันเถอะ เพราะข้อมูลนี้มีค่าเท่าไอศกรีมร้อยถ้วย สำหรับนายเลยใช่ไหมล่ะ”

เวลาี่ยมแฉ่งอย่างนี้ ชีกะดูแท้จริงๆ แม้แต่เพื่อนอย่างผมยัง คิดแบบนั้นเลย

ดังนั้นผมจึงคิดว่า เรื่องอีกมากมายที่จะได้รู้หลังจากนี้คง ไม่น่าประหลาดใจแล้ว แต่ก็เชื่อว่าผมจะกลายอมรับออกไปแต่โดยดี หรือกันนะ

“ยินดีที่สอบเสร็จวันนี้นะ โอชีกะคุงมีต้นหอมติดแก้มนะ วันนี้พวกเธอสองคนก็ใกล้ชิดกันอีกแล้วนะเนี่ย หรือว่าพวกนาย เป็นบีแอล”

“ไ้ ปาระ ขอบใจนะ แต่คนที่ไม่เข้าใจมิตรภาพของชายหนุ่ม แบบเธอนะ รีบกลับไปเลย!”

หลังจากนั้นชีกะก็ดูราเริงไปกับทุกเรื่อง ทั้งตอนเพื่อนร่วมห้อง มาคุยด้วยในโรงอาหาร ทั้งตอนกินไอศกรีมหลังมื้ออาหาร ผมเห็น เพื่อนเป็นแบบนั้นก็ดีใจโดยไม่รู้สาเหตุเช่นกัน

พอกินไอศกรีมหมด ผมรู้สึกเหมือนผิวหน้าใกล้ระเบิดเพราะ
อับอายที่เพื่อนรู้ความลับเข้าให้ จึงประกาศก้องว่าจะไปอ่านหนังสือ
เตรียมสอบที่ห้องสมุด กะว่าถ้าทำแบบนั้นชีกะก็จะออกไปว้าง ซึ่ง
เป็นดังคาด เขาเอ่ยอย่างแจ่มใส่ว่า “งั้นฉันจะไปว้างสักหน่อย
แล้วกัน” ผมรู้สึกผิดที่ทำเหมือนไล่เขา แต่ก็จำเป็นต้องจัดระเบียบ
ความรู้สึกของตัวเองสักนิดจริงๆ นี่นา

ทว่าพอเหลือตัวคนเดียว ความอับอายที่เมื่อกี้แบ่งให้ชีกะ
รับไปด้วยก็ควบแน่นและพลุ่งพล่านไปทั่วร่าง สุดท้ายผมเลย
บิตเร่าอย่างทรมานตลอดเวลาในห้องสมุดโดยไม่ได้เตรียมตัวสอบ
เลยสักนิด

แต่ความรู้สึกคันคะเยอนั้นก็ทำให้สบายใจด้วยเหมือนกัน
มันจึงนำทางคนนอนไม่พออย่างผมเข้าสู่การเคลิ้มหลับไป

ตื่นขึ้นมาก็ได้เวลาที่ห้องสมุดใกล้ปิดให้บริการเหมือนเมื่อวาน
ล้มเหลวจนแก้ตัวยังงี้ก็ฟังไม่ขึ้นอีกวันแล้ว แต่ผมก็อึดใจในระดับ
ที่ลบความผิดพลาดนั้นไปได้

ระหว่างทางกลับบ้านผมก็ตระหนักได้ว่าปริศนายังไม่คลี่คลาย
ไปเลยสักอย่างนี่นา

ทำไมมิกิซังถึงเปลี่ยนแซมพูบ่อยๆ และพุ่งเข้ามาคาดคั้น
ชีกะล่ะ

ดูเหมือนว่าเมื่อวานมียาซาโตะซังจะมาโรงเรียน เรื่องนั้นกลายเป็น
ที่โจษจันกันในห้องเราพอควร ผมคิดในใจว่า อ้อ งั้นหรรอกเหรอ
ก็ยงดีที่เธอมาทำข้อสอบอยู่อีกห้อง ชีกะเองก็ดูดีใจเมื่อได้ยิน
คงเพราะเรื่องเมื่อวานนี้ด้วย มีแค่มิกิซังคนเดียวที่กลับตาลปัตร

วันนี้เธออารมณ์ไม่ดี

แค่เรื่องนิดหน่อยก็ทำเธอหงุดหงิดได้แล้ว เธอไม่พูดเออออ แม้แต่ตอนที่พวกเพื่อนผู้หญิงชวนกันว่า “สอบเสร็จแล้วไปกิน ไอศกรีมกันเถอะ” แต่มีเครื่องหมายจุดสามจุดกะพริบบนหัวเธอ ตลอดเวลาแทน

การเข้าใกล้เด็กผู้หญิงที่กำลังอารมณ์บูดไม่ใช่เรื่องดีแต่อย่างใด ผมจึงซ่อนตัวหลังคนตัวสูงอย่างซีกะและใช้เวลาในวันนั้นอย่างสงบเสถียร แต่วันนี้เธอก็พุ่งเข้ามาหาพวกเราอีกแล้ว

“ซีกะ ไม่ส่งสัยเรื่องฉันบ้างเธอ”

“...ไม่สงสัย!”

เรื่องของผมเมื่อวานคงไปกระตุ้นความรู้สึกของซีกะ เขาจึงปฏิเสธอย่างแข็งขันจนมิกิซังจ้องเขาเหม็ง ผมก็เลยพลอยโดนจ้องไปด้วย จึงรีบหลบตาเธอทันที แต่ซีกะยิ้ม

มิกิซังมีเหตุผลอะไรก็ไม่รู้ การทำหายของเธอจบลงอย่างเปล่าประโยชน์ พวกผมไม่เข้าใจเลยสักนิด หรือผมจะลองพูดออกไปว่าเธอเปลี่ยนแซมพูเธอ ดินะ ไม่สิๆ ก็บอกแล้วไงว่า ขึ้นท่าแบบนั้นเธอคงขยะเขยงผมขึ้นมาอีกคนแน่ ก่อนหน้านั้นก็ทีหนึ่งแล้วนี่นา...

จนสอบเสร็จทุกวิชา มิกิซังก็ยังอารมณ์ไม่ดีขึ้นเลย เพื่อนร่วมห้องหลายคนเข้าไปหาเธอเพราะคิดว่าเธอน่าจะอารมณ์ดีขึ้นแล้ว แต่ก็ต้องแตกพ่ายกลับมา ทำให้ผมคิดว่าตัวเองโชคไม่ดีที่เห็นเครื่องหมายบนหัวคนอื่นแบบนี้ ซึ่งนานๆ ที่ผมจะคิดแบบนี้ขึ้นมาสักทีหนึ่ง

การสอบวิชาที่สี่สิ้นสุดลง เท่ากับว่าตอนนี้พวกเราสอบปลายภาคครบทุกวิชาแล้ว ช่วงเวลาที่ κρί่ง ลึ้น สุด การ สอบ ของ วิชา สุด ท้าย ดัง

ผมได้ยินเสียงอากาศที่อัดแน่นในห้องสอรั่วออกจากห้องทันที
เครื่องหมายตกใจกับเครื่องหมายจุดเรียงรายบนหัวของทุกคน

ผมเองก็โล่งอกเหมือนกัน แม้จะยังไม่ได้ปิดเทอมฤดูร้อน
ทันที เพราะตั้งแต่สัปดาห์หน้าจะมีเรียนเสริม ฉะนั้นจะต้องรอร
รางวัลอย่างการปิดเทอมไปก่อน แต่การเรียนเสริมก็ไม่ต่างกับ
โบนัสแตรักที่แถมมาในซีดีนั้นแหละ ไม่จำเป็นต้องคร่ำเคร่งกับ
การเรียนเสริมหนักก็ได้

ถ้าแค่เรียนเสริม มียาซาโตะซึ่งน่าจะมาเรียนได้แบบไม่คิด
อะไรมาก ระหว่างคิดเรื่องนั้น ชั่วโง่ทำความสะอาดกับชั่วโง่
โสมรุมก่อนกลับบ้านก็ผ่านพ้นไป เมื่อรวมวันตรวจข้อสอบของ
เหล่าอาจารย์และวันเสาร์อาทิตย์เข้าด้วยกันแล้ว เท่ากับพวกเรา
ได้หยุดติดต่อกันถึงสี่วันเลยทีเดียว

“ตั้งแต่วันนี้ไปฉันต้องทุ่มเทให้กิจกรรมชมรมสุดตัว นาย
จะกลับบ้านเลยหรอ”

“อ้อ จันทรอ อิม ฉันกลับบ้านก่อน แล้วค่อยออกไปร้านซีดี
สักหน่อยดีไหมนะ อาจซื้อมินิอัลบั้มได้ก่อนกำหนดวางขายก็ได้”

“อ๊ะ ดีนี่ ถ้านายซื้อแล้ว ฉันขอยืมบ้างนะ”

หลังคุยกันเหมือนนักเรียนมัธยมปลายทั่วไปแล้ว ผมก็แยก
กับซึกะ จากนั้นก็ออกจากโรงเรียนตรงกลับบ้านทันที ไม่ได้เจอ
ทั้งมิกิซังที่กำลังอารมณ์บูดและมียาซาโตะซึ่งที่อาจมาโรงเรียนใน
วันนี้ เมื่อถึงบ้านแล้ว ผมก็เปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยืดกับกางเกงยีน
แล้วเดินออกจากบ้านไปร้านที่ขายทั้งซีดีและหนังสือในละแวกบ้าน

ใช้เวลาประมาณยี่สิบนาทีก็ถึงร้าน ในร้านเปิดเครื่องปรับ
อากาศจนหนาว ผมเห็นเครื่องหมายลูกน้ำกะพริบอยู่บนหัวของ
พนักงานในร้านที่สวมเสื้อคาร์ดิแกนทับ แสดงว่าอาจมีลูกค้านว่า

ร้อน จึงเปิดเครื่องปรับอากาศ

ผมขำเลื่อมมองหนังสือจำนวนมากที่ตั้งเรียงรายในชั้นหนึ่ง ขณะมุ่งหน้าขึ้นชั้นสองซึ่งจำหน่ายซีดี ลองหาไม่นานก็พบซีดีแผ่นที่ต้องการทันที

กะว่าจะซื้ออยู่แล้ว แต่อดใจขอลองฟังก่อนสักนิดไม่ไหว จึงหยิบหูฟังของเครื่องทดลองฟังเพลงมาสวมและฟังเพลงจากซีดีแผ่นนั้นทันที เสียงเพลงที่อยู่ในซีดีแผ่นนั้นคือจุดร่วมเพียงหนึ่งเดียวที่เชื่อมผมกับซึกะเข้าด้วยกัน

ผมสนิทกับซึกะตั้งแต่เพิ่งขึ้นมัธยมสี่ เขาได้นั่งหน้าผมจากการจับสลากแบ่งที่นั่งในห้องเรียน พอเห็นหูฟังโผล่ออกมาจากกระเป๋าเสื้อของผม เขาก็ถามด้วยรอยยิ้มสดใสว่าฟังเพลงอะไร เมื่อก่อนเขาเคยเคยกว่านี้ แต่ตอนนี้สูงขึ้นมากแล้ว ผิวก็คล้ำแดดเห็นได้ชัดว่าเป็นมนุษย์คนละประเภทกับผมโดยสิ้นเชิง ทว่ารอยยิ้มนั้นของเขาทำให้ผมคิดว่าเขาไม่ใช่คนน่ากลัว

ชื่อวงดนตรีที่ผมตอบไปตอนนั้นคือสิ่งที่เชื่อมความสัมพันธ์ของพวกเรามาถึงปัจจุบัน จึงถือเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ เมื่อนึกถึงรอยยิ้มยินดีของเพื่อนสุดหล่อที่เชื่อมโยงกับผมได้ด้วยเรื่องเหนือความคาดหมายเช่นนี้ ผมก็เผลอยิ้มออกมาระหว่างฟังเพลง ชั่วพริบตาที่เหลือนไปสบตากับสาวออฟฟิศที่อยู่ข้างๆ เครื่องหมายคำถามบนหัวของเธอจึงเปลี่ยนเป็นเครื่องหมายตกใจ แล้วเจ้าตัวก็เบือนสายตาทหนี ทำเอาผมรู้สึกผิดเลย

พอฟังถึงเพลงที่สาม ผมก็ถอดหูฟังเก็บไว้ที่เดิมแล้วหยิบซีดีขึ้นมา

ตั้งใจจะเดินไปที่เครื่องคิดเงิน แต่ขาผมก็หยุดชะงักเสียก่อน เพราะได้ยินเสียงที่คุ้นหูดังมาจากอีกฟากหนึ่งของชั้นวางของ

ชั้นวางของสูงกว่าพวกเราทั้งคู่เล็กน้อย ผมจึงมองไม่เห็นตัว ได้ยินเฉพาะเสียง และมองเห็นเครื่องหมายบนหัวของอีกฝ่ายด้วย

เจ้าของเสียงนั้นคือปาระ หรือคุโรตะซัง เพื่อนร่วมห้องผู้หญิงคนหนึ่งของผมนั่นเอง อ้อ จริงสิ เธอมีชื่อเล่นว่าปาระ แต่ผมจะเรียกนามสกุลของเธออย่างถูกต้องว่า คุโรตะซัง ซึ่งเป็นเรื่องปกติของผม นอกจากชื่อกะแล้ว ผมจะเรียกเพื่อนร่วมห้องทุกคนด้วยนามสกุลและเติมซังหรือคุงไว้ข้างหลังด้วย^๖ จะว่าไป ปาระก็เรียกมิกิซังที่เธอสนิทสนม และชื่อกะด้วยนามสกุลเหมือนกัน

จริง ๆ ผมไม่จำเป็นต้องหลบหน้าเธอถ้าเจอหน้ากันก็แค่ทักทายไปตามมารยาทก็พอ ความสามารถในการสื่อสารกับผู้คนของผมก็เพียงพอให้ทำอย่างนั้นได้ โดยเฉพาะกับปาระที่ร่าเริงกับทุกคนเป็นปกติ เธอน่าจะตอบรับคำทักทายของผมอย่างเป็นมิตรอยู่แล้ว

แต่ต้นเหตุที่ทำให้ผมชะงักคือหัวข้อสนทนาของพวกเธอ

“ช่วงนี้มิกิก็เป็นอะไรไปนะ”

เมื่อได้ยินคำถามนั้นของเพื่อน ปาระก็หัวเราะ เครื่องหมายตกใจผุดขึ้นมาบนหัว ท่าทางเธอกำลังสนุก

“หุ ๆ เธอนึกว่ามิกิจะมีแฟนละสิ แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่อย่างนั้นนะ”

“งั้นเกิดอะไรขึ้นเธอ”

เครื่องหมายตกใจโผล่ขึ้นมาเรียงรายบนหัวของปาระ

“แหะ ๆ เรื่องนี้เป็นที่อับอายเสียแล้วนะ เธอช่วยเก็บเป็นความลับได้ไหม”

^๖ เวลาเติม ซัง หรือ คุง ท้ายนามสกุล จะทำให้ดูสุภาพมากขึ้น

“โอเค ฉันต้องมีคนเลี้ยงฮาเก้น-ดาส^๗ ลักสามสิบถ้วย ฉัน
ถึงจะยอมบอกความลับนี้ ดีไหม”

“แบบนี้ก็วางใจได้”

ถ้าสนิทกับมิกิซังได้จะนำเรื่องประหลาดแบบนี้มาต่อรองเป็น
ความลับก็คงไม่แปลกสินะ ระหว่างคิดเช่นนั้นผมก็เงยหูฟังความลับ
สุดยอดที่ว่าไปด้วย รู้หรือว่าการแอบฟังเป็นเรื่องไม่สมควร แต่
ข้าก็ไม่ยอมขยับไปที่อื่น

ในเมื่อข้าไม่ยอมขยับอย่างนี้ ต่อให้ผมต้องนึกเสียใจใน
ภายหลังก็ช่วยไม่ได้แล้ว

ประเธียต่อไปโดยไม่ลดเสียง

“ดูเหมือนว่ามิกิจะนะนะ”

“อือ”

“สนใจโอซึกะคงอยู่ละ”

“อ้อ ฉันทรอกเหวอ

ผมห้ามไม่ให้ตัวเองทรุดฮวบลงไปกองกับพื้นได้อย่างหูดหวิด
เมื่อได้ยินชื่อที่คาดไม่ถึง

เครื่องหมายตกใจอันใหญ่โผล่ขึ้นมาบนหัวของเพื่อนผู้หญิง
ที่อยู่อีกฟากของชั้นวางของทันที

“โท ก็ตินี่นา! ฉันอยากเห็นสองคนนั้นเป็นแฟนกัน! มิน่า
ช่วงนี้มิกิก็ถึงไปชวนเขาคุยบ่อยๆ”

“ใช่ๆ แต่ฉันไม่รู้หรือกันว่าคุยเรื่องอะไร”

^๗ในญี่ปุ่น ฮาเก้น-ดาสราคาถ้วยละเกือบสามร้อยเยน จึงถือว่าราคาแพง
เมื่อเทียบกับไอศกรีมทั่วไปที่มีราคาตั้งแต่ถ้วยละไม่ถึงร้อยเยนไปจนถึงร้อยกว่าเยน
จึงถือว่าการจะเลี้ยงไอศกรีมราคาแพงมากถึงสามสิบถ้วยนั้นเป็นไปได้ยากสำหรับ
นักเรียนมัธยมปลาย - บรรณาธิการ

จั้นเหรอ จั้นเหรอจเหรอ จากบทสนทนาของพวกเธอ ผมพอจะเข้าใจแล้วว่าพฤติกรรมที่ผ่านมาของมิกิซังหมายความว่ายังไง

เป็นอย่างที่พวกเธอพูดจริงๆ มิกิซังมาถามคนคนนั้นหลายต่อหลายครั้งว่า “ฉันไม่เปลี่ยนไปบ้างเหรอ” เพราะเธออยากให้รู้สินะ

เธอรู้จักกลืนแถมพวยหื้อนั้น รู้ด้วยว่าคนคนนั้นชอบกลืนนี้จริงอยู่ว่าคนคนนั้นเคยพูดถึงกลืนนี้ ทั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่กลับไม่สังเกต เธอก็เลยหงุดหงิดสินะ อ้อ อย่างนี้เเอง สมเป็นมิกิซังจริงๆ เธอกระตือรือร้นเกินไปแล้ว ที่เธอพูดในห้องสมุดก็มีความหมายแบบนี้เองเหรอ ที่ใส่รองเท้าแตะคูใหม่และสวยก็เพราะคนคนนั้นเคยทักขึ้นมานั่นเอง

อีกนิดเดียวผมจะลงไปหมอบกับพื้นแล้ว จึ่งล้มเลิกการซื้อซีดีแล้วรีบออกจากร้านโดยเร็ว

ผมทำเรื่องไม่ตลกไปแล้ว ให้ซึกะยืมซีดีไม่ได้แล้ว แต่ผมก็ทนไม่ไหว

แม้จะคิดว่าตัวเองไม่มีโอกาสได้คู่กับมิกิซัง แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...

ใบหน้ายิ้มนิดของเขาที่เห็นเมื่อวานผุดขึ้นมาในสมอง โอ้ย ผมจะบอกเขาว่ายังไงดี

เลี้ยงไอศกรีมแค่ถ้วยเดียว ปาระไม่ยอมบอกเรื่องนี้กับนายเหรอ ซึกะ

เหตุการณ์ในวันนี้ทำให้ผมนอนไม่หลับไปอีกสามวันทั้งที่สอบเสร็จแล้ว

วันสุดท้ายของช่วงหยุดยาวเป็นวันอาทิตย์ ผมยังไม่รู้จริงๆว่า
ควรทำหน้าที่แบบไหนตอนเจอชีเกะหรือมิกซัง ผมเอาแต่นอนนิ่ง
บนเตียง ชีเกะเมลมากก็ไม่ตอบ

ถ้าผมส่งเมลไปเล่าให้ชีเกะฟังเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ยินในวันนั้น
เขาจะตอบกลับมายุ่งไยกันนะ ผมคิด แล้วก็ลบเมลที่พิมพ์ค้างไว้

จากนั้นก็หลับตา นึกถึงรอยยิ้ม กลิ่นแชมพูที่แปลกไปจาก
ปกติ และร่องเท้าแตะสีขาวล้วนของมิกซัง

ยุ่งไยก็อดคิดไม่ได้ แต่คิดไปก็เปล่าประโยชน์

ฉะนั้นผมควรลงมือทำอะไรสักอย่าง เพิ่งคิดได้เป็นครั้งแรก
ตั้งแต่หยุดยาวสี่วันนี้

ผมเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วออกไปข้างนอก พอได้ขยับตัว แท้ก็
ขยับไปโดยอัตโนมัติพามุ่งหน้าไปทางร้านขายซีดีและหนังสือร้านนั้น
ทันที รวากับจะแก้มือที่วันนั้นไม่ได้ซื้อซีดีกลับมาด้วย

แน่นอน ผมไม่มีอารมณ์ฟังเพลง และชีเกะก็อาจซื้อซีดีแผ่นนี้
แล้วก็ได้ แต่ผมก็ไม่รู้จะทำอะไรได้ดีกว่านี้แล้ว

โชคดีว่าร้านนี้ไม่ใช่ร้านที่มิกซังมาเป็นประจำ ชีเกะก็คงกำลัง
ทำกิจกรรมชมรมอยู่ในตอนนี ในเมืองนี้มีร้านที่นักเรียนชอบไป
ตั้งอยู่ทั้งทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกของโรงเรียน คนที่
อาศัยฝั่งทิศตะวันออกจึงมักจะไปใช้บริการร้านฝั่งทิศตะวันออก
ส่วนคนที่อาศัยฝั่งทิศตะวันตกก็จะไปใช้บริการร้านฝั่งทิศตะวันตก
มิกซังอาศัยอยู่ฝั่งทิศตะวันออก ส่วนผม ปาระ ชีเกะ และ
มียาซาโตะซึ่งอาศัยอยู่ฝั่งทิศตะวันตก ดังนั้นเวลาไปร้านฝั่ง
ทิศตะวันตกก็มักจะเจอคนที่อยู่ฝั่งทิศตะวันออก

ทั้งที่เป็นอย่างนั้น...แต่ที่มิกซังอยู่ที่ร้านซีดีในตอนนั้นก็เพราะ
เหตุนี้สินะ

เพราะผมมัวแต่คิดเรื่องแบบนี้ละสิ ถึงมองไม่เห็นว่ามีใครยืนอยู่ในร้าน

ผมเดินไปถึงหน้าประตูร้าน เลี้ยววินาทีที่ประตูอัตโนมัติเปิดออกเพราะจับสัญญาณของผมได้ คนคนหนึ่งก็เดินสวนออกมาพร้อมลมเย็น

“เหอ โอะ โอ้!”

มิกิซังผละไปข้างหลัง เครื่องหมายตกใจผลุบๆ โผล่ๆ อยู่บนหัว เธอถือถุงสี่ครามของร้านขายซีดีและหนังสือร้านนั้นอยู่ในมือด้วย

หัวใจของผมเต้นแรงดังตบๆ จังหวะการเดินปั่นป่วนจนพูดตะกุกตะกักยิ่งกว่าเคย

“อะ...อะอะอะ...อรุณสวัสดิ์”

“...ฮ่าๆ เป็นอะไรไปนะ ตกใจขนาดนั้นเลยหรอ”

เธอทำเป็นไม่สนใจที่ตัวเองผละถอยหลังไป จากนั้นก็หัวเราะขึ้นจุกอย่างที่ทำเป็นประจำ แล้วเอ่ยกระเช้าเมื่อเห็นผมประหลาด ผมตอบว่า “ตะ...ตกใจสิ” พร้อมกับอาศัยจังหวะที่ตัวเองพยักหน้ามองรองเท้าผ้าใบที่มิกิซังใส่ มันเป็นสีชาวล้วนเปล่งประกายเขียวละ

กลืนแซ่มพุกกลืนนั้นปะปนมากับลมเย็นที่ลอยตามเธอออกมาจากร้าน

จั้นเหอ อย่างนี้เอง

เครื่องหมายตกใจแดงขึ้นมาบนหัวของมิกิซัง

“มาซื้อซีดีหรอ เห็นซีเกะบอกว่าจะมีซีดีใหม่ออกด้วย”

รอยยิ้มของซีเกะผุดขึ้นมาในสมองของผมแล้วเลื่อนหาย

“อืม ใช่ มะ...มิกิซังล่ะ หายากนะที่มาฝั่งนี้”

“อ้อ อืม จริงด้วยนะ”

“นะ...นัดกับคุโรตะซังเธอ หรือว่านัดกับซึกะ ไร้ง”

ปกติผมไม่กล้าถามชอกแซกแบบนี้หรอกนะ แม้จะรู้ว่า
อาจต้องเจ็บปวด แต่ผมก็อยากรู้ความเป็นจริงที่ตัวเอง “สนใจ” อยู่ดี
รู้สึกตัวอีกทีจึงเปลือยถามออกไปซะแล้ว

เครื่องหมายตกใจกับเครื่องหมายคำถามต้งขึ้นมาบนหัวมิกิซัง
เธอไม่ได้ง แะไม่รู้จะตอบยังไงต่างหาก

“อืมมม นั่นสินะ อืมมม อ๊ะ เข้ามาในร้านก่อนไหม แอร์
ออกหมดแล้ว”

เธอคงพูดเพื่อเบี่ยงประเด็น แต่สีหน้ากับเครื่องหมายบนหัว
ของเธอเชื่อมถึงกันโดยตรง เห็นได้ชัดว่าเธอกำลังลำบากใจ เธอ
โกหกไม่เป็นเอาซะเลย

ผมมองว่าเหมือนเธอไม่ยอมเผยสิ่งที่อยู่ในใจ ขณะเดียวกัน
ก็ตื่นเต้นเหมือนอยากเผยออกมาให้สิ้นเรื่องสิ้นราวอย่างบอกไม่ถูก
พอผมก้าวไปข้างหน้าห้าก้าว เสียงประตูอัตโนมัติปิดกั้นดังขึ้น
ตามหลัง วันนี้อาทิตย์ ในร้านมีคนมากมาย พวกเราย้ายไปอยู่
มุมที่ว่างตู้กาชาปอง^๑ ซึ่งอยู่ข้างประตูและไม่ค่อยมีคน

ผมยืนใจเต้นอยู่ในบริเวณแคบ ๆ นั้น ส่วนมิกิซังเงยไปชะ
เฉย ๆ จนผมกลัวว่าเธอจะได้ยินเสียงหัวใจของผมเข้า

อาจเพราะนอนน้อยหรือไม่ก็ประหม่าสุดขีด จึงเตรียมใจพร้อม
ได้ทันทีแบบผิดคาดเมื่อเห็นว่าอุตุส่าหมีโอกาสผุดขึ้นมาตรงหน้า
อย่างนี้

หากเปรียบเป็นกีฬามวยปล้ำแล้วละก็ ผมกำลังจะลองเหวี่ยง

^๑ตู้หยอดเหรียญชนิดหนึ่ง ที่พอหยอดเหรียญลงไป แคปซูลไซท์บรรจ
ของเล่นชิ้นเล็กก็จะสุ่มตกลงมาให้ลูกค้าหยิบ

มิกิซังเข้าหาเชือก

“เอ่อ มิกิซัง”

“หือ”

เครื่องหมายคำถามโผล่ขึ้นบนหัวเธอทันที

“ชะ...ช่วงนี้ มีอะไรหรือเปล่า”

เครื่องหมายนั้นเปลี่ยนเป็นเครื่องหมายตกใจ เธอประหลาดใจ
เหมือนมีความยินดีปนอยู่ด้วยหรือเปล่านะ

จั้นเหวอ เป็นอย่างที่คุณคิดเลย

มาถึงขั้นนี้แล้ว ผมพูดออกไปซะเลยก็ได้มั้งว่า

พวกผมสังเกตได้ตั้งนานแล้ว แต่แค่ไม่ได้พูดออกมาก็เท่านั้น

เอง

“อะ...เอ่อ”

“อือ”

ผมพูดออกไปจนได้ว่า

“มิกิซังเปลี่ยนแซมพูเหวอ”

เครื่องหมายตกใจอันใหญ่เบ้อเริ่มปรากฏขึ้นบนหัวมิกิซัง เธอ
มองผมตาโต สีหน้าที่โกหกไม่เป็นบ่งบอกถึงความยินดีชัดเจน

ผมทนมองหน้าเธอไม่ไหวแล้ว เพราะไม่รู้ว่ตอนนี้ตัวเอง
กำลังทำหน้ายังงอยอยู่

หรือว่ามิกิซังกำลังจะดรีอปคึกความคิดของผมจนแตก
ละเอียด ทว่าวันนี้เธอใจดีกว่าที่เคยนิดหน่อย เธอคว้าไหล่ทั้ง
สองข้างของผม จนผมสติสตั้งไม่อยู่กับตัวเมื่อเราต้องจ้องกัน
ในระยะประชิดเช่นนี้ ผมไม่อาจหลบสายตาของเธอได้เลย สมกับ
เป็นเหยื่อที่กำลังจะถูกกินอยู่รอมร่อจริงๆ

มิกิซังคงตื่นเต้น หน้าเธอแดงเรื่อขึ้นมาเล็กน้อย ไม่น่า

แปลกใจเลยว่าทำไมอยู่ใกล้กันแค่นี้ หน้าเธอยังแดงแค้นทีเดียว

ชนตายาวกะพริบพริบ ๆ อยู่หน้าผม

“นี่ แล้วไงต่อ”

“...เอ๊ะ?”

“มีอะไรจะพูดกับฉันต่อจากนั้นใช่ไหม”

พูดเธอ พูดอะไรล่ะ

ถ้าเธอยอมให้พูด ผมก็มีเรื่องหนึ่งที่ยากพูดอยู่หรอกนะ

ปกติผมไม่มีทางกล้าพูดหรอก แต่อาจหลุดปากออกไปถ้า
เกลียดล่อมตัวเองว่า หากผมปล่อยให้โอกาสนี้หลุดลอยไป มัน
จะไม่มาเยือนอีกเป็นครั้งที่สอง

มิกิซังรอฟังสิ่งที่ผมกำลังจะพูด อารมณ์ตื่นเต้นกะพริบอย่าง
ร้อนรนอยู่บนหัวเธอ

ผมคงพ่ายแพ้ในสงครามที่ยืดเยื้อนี้แล้วสินะ เส้นด้ายใน
ตัวผมขาดผิง

ฉันพูดออกไปสั้น ๆ ก็พอ

ว่าเรารู้สึกยังงี้กับมิกิซัง...

“มิ...มิ...มิ”

“...อือ อะไรเธอ”

“มิ...เธอใช้แฮมพูแบบเดียวกับมียาซาโตะซังใช่ไหม”

อืม ผมยอมไม่กล้าหาญอยู่แล้ว อุตส่าห์มาถึงขั้นนี้แล้ว
ช่างน่าสมเพชยังงี้ก็ 모르

ผมผิดหวังกับตัวเองก็เลยทำคอตก

จังหวะไม่ดีเลย

แต่ไหล่ของมิกิซังกระแทกใส่คางผมเต็ม ๆ หน้าผมหงาย
เหมือนโดนหมัดเสย

ผมเห็นพวดาน จากนั้นก็ได้กลิ่นแฮมพุกกลิ่นนั้นใกล้กว่า
ทุกครั้ง

ในที่สุดก็รู้สึกตัวว่ามีกิ้งสวมกอดผมอยู่

เลือดสูบฉีดไปทั่วร่าง

“มิ..มิกซิง! เดียวสิ ต่อให้อะไรยังไงก็เถอะ”

“ค่อยยังชั่วววววววววววววว!”

เธอตะโกนอยู่ข้างหูผม ไม่ยอมผละห่างจากผม

อะ...อะไรนะ

“ค่อยยังชั่ววว นึกว่าจะไม่ทันการแล้วชะอีกกกก”

“หะ...หมายความว่าไงเธอ นี่”

เมื่อได้ยินผมเอ่ยอย่างสงสัย มิกซิงก็ยอมปล่อยแขนที่โอบ
รอบคอผมออก เธอยืนจ้องหน้าผม ดวงตาลุกวาว ไม่มีท่าที่
เซินอายแม้แต่หน่อย

“เท่านี้มียาซาโตะจั่งก็มาโรงเรียนได้แล้ว!”

“...มียาซาโตะซัง?”

ถ้อยคำของผมล้วนระริก เพราะสัมผัสถึงความอบอุ่นจาก
ร่างกายของมิกซิงที่ยังหลงเหลืออยู่

“ใช่! ฉันสัญญากับมียาซาโตะจั่งเอาไว้! ถ้ารู้รึว่านายไม่ได้
เกลียดมียาซาโตะจั่งเมื่อไหร่ เธอก็จะมาโรงเรียน! โลงอกจริง ๆ
ฉันคอยถามสุขภาพของนายทุกครั้งที่เจอกัน เพราะนึกว่านายอาจ
จมูกตันจนไม่ได้กลิ่นนี้ซะแล้ว แต่ฉันจงใจเกินไปหน่อยหรือเปล่า
ก็ไม่รู้ละ ว่าไงละ ฉันจงใจเกินไปหรือเปล่า”

“หะ...หมายถึงเรื่องอะไรนะ ทะ...ทำไมผมต้องเกลียด
มียาซาโตะซังด้วยละ”

“ฉันต่างหากที่อยากถาม!”

มิกิซังพลันทำหน้าจริงจังแล้วมองผมตาเขียว ผมไม่เข้าใจ
ผู้หญิงคนนี้อีกต่อไปแล้ว มองเห็นเครื่องหมายบนหัวได้แท้ๆ
แต่อ่านอารมณ์เธอไม่ออกเลย

“ก่อนหน้านี้นายเคยชมกลิ่นแชมพูของมียาซาโตะจังใช้ไหมล่ะ
แต่ทำไมหลังจากนั้นนายกลับเย็นชากับเธอล่ะ เพราะอะไรเธอ”

มิกิซังดันผมถอยหลัง ไม่นานนักส่นรองเท้าของผมก็เขยิบไป
ชนเข้ากับผนังร้าน

“ช่วยอธิบายเรื่องนั้นมาให้ชัดๆ หน่อยได้ไหม!”

ผมที่ถูกไล่ต้อนจนจนมุมรู้สึกว่่าเสียงหัวเราะดัง “ฮ่าๆ” ของเธอ
ช่างฟังดูน่ากลัวเหลือเกิน

เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อเดือนเมษายน ตอนนั้นมียาซาโตะซังยังมา
โรงเรียนและนั่งข้างผม พวกเราอยู่ห้องเดียวกันมาตั้งแต่มัธยมสี่
ก็เลยสนิทกันพอสมควร

มียาซาโตะเป็นคนเงียบมาก กระทั่งตอนที่ผมทำยางลบหล่น
เธอยังลังเลที่จะบอกเลย

แต่ถ้าผมชวนคุย เธอก็คุยตอบ อย่างเวลาเรียนในห้อง LL
แล้วต้องยื่นหน้าเข้าใกล้กันเพื่อดูหน้าจอ ถ้าขยับนิ่งเงียบใส่กันก็จะ
ยิ่งน่าอายมากกว่า ผมเลยคุยเรื่องน่าเบื่อไปเรื่อยๆ

มีอยู่ครั้งหนึ่งผมเคยชมรองเท้าแตะของเธอเพราะเห็นมันมี
สีขาวล้วนราวกับของใหม่ เธอก็ตอบว่าเธอใส่รองเท้าคู่นี้มานาน
แล้ว แต่คอยดูแลทำความสะอาดอยู่เสมอ ผมจึงได้รู้ว่่างานอดิเรก
ของเธอคือการดูแลข้าวของรอบตัวเธอั่นเอง ซึ่งเป็นเรื่องที่ดู
มีความเป็นกุลสตรีอย่างยิ่งยวด พอผมชม เครื่องหมายตกใจ

ก็โผล่ขึ้นมาบนหัวของมียาซาโตะซัง จากนั้นเธอก็เอ่ยอย่างถ่อมตัวว่า “ขอบคุณนะ”

เราสองคนสนิทกันประมาธนั้น คงเพราะรู้สึกร่วมบางอย่างคล้ายกัน ผมก็เลยเปลอลำพองใจ

ตอนนั้นพวกเรานั่งข้างกันในห้อง L.L ตามปกติ ยื่นหน้าดูสื่อการเรียนภาษาอังกฤษในระยะที่ใกล้กันจนน่าอายแม้จะชินแล้วก็ตาม อาจารย์ออกไปที่ห้องธุรการ ทุกคนจึงแอบคุยกัน แล้วผมก็ได้กลืนโซยออกมาจากตัวมียาซาโตะซังท่ามกลางบรรยากาศผ่อนคลายนั้น

ผมเลยพูดออกไปโดยไม่คิดอะไร

“มียาซาโตะซังใช้แชมพูเปลี่ยนเธอ”

เครื่องหมายตกใจอันใหญ่เป้งเต้งขึ้นบนหัวเธอทันที ผมเข้าใจผิดว่าเธอดีใจ

“สมัยมัธยมต้นคนชอบใช้กันนะอะ ผมเองก็ชอบกลิ่นของมันเหมือนกัน”

ผมพูดเหมือนเป็นเรื่องทั่วๆไป แต่ปฏิกิริยาตอบสนองหลังจากนั้นของมียาซาโตะซังอยู่เหนือความคาดหมายของผมโดยสิ้นเชิง

เครื่องหมายมากมายผลุบๆ โผล่ๆ อยู่บนหัวเธอ แสดงให้เห็นถึงความงุนงง ความไม่พอใจ ความสับสน และความหวั่นวิตก ปฏิกิริยานั้นพลอยทำให้ผมกังวลไปด้วย ท้ายที่สุดเธอก็น้ำตาคลอเล็กน้อย ก่อนจะสะบัดหน้าหนีไปทางอื่น เธอมีนตึงใส่ผมเต็มๆ

ผมนึกเสียใจขึ้นมาจากก้นบึ้งของหัวใจ ผมเปลอลุ่มลุ่มกับเธอมากเกินไปเพราะลำพองใจสินะ นับแต่นั้นมาผมจึงหลีกเลี่ยงการพูดเรื่องแปลกๆ กับเธอเท่าที่ทำได้ ผมสงบปากสงบคำและทำตัวสงบเสถียรเหมือนมียาซาโตะซัง

ไม่นานนักพวกเรา ก็แทบไม่คุยกันเลยทั้งที่นั่งข้างกัน แล้ว
ช่วงโกลเด้นวีคก็มาถึง หลังจากนั้นมียาซาโตะซังก็ไม่มาโรงเรียน
ถูกแล้ว ผมมีความทรงจำกับกลิ่นนั้นเช่นเดียวกับซิกะ จึง
รับรู้ความเปลี่ยนแปลงของมิกิซังได้ทันที

และในเมื่อผมเคยออกความเห็นเกี่ยวกับแซมพูนสร้างความ
ไม่พอใจให้คนอื่นมาแล้ว ผมก็เลยไม่กล้าบอกมิกิซังออกไป

“ฮ่าๆ อย่างนี้เอง”

พวกเราออกมาจากร้านเพราะไม่อยากรบกวนลูกค้าคนอื่น
จึงยืนคุยกันอยู่ริมที่จอดรถ แน่นอนว่าผมเล่าให้เธอฟังโดยปิดบัง
เรื่องเครื่องหมายและสภาพจิตใจของคนที่ผมเห็นเครื่องหมาย
เหล่านั้นเอาไว้ เมื่อฟังจบ มิกิซังก็หัวเราะขึ้นมุกเหมือนเคย แต่
เธอยังจ้องผมไม่ว่างตา

“เธอสองคนเป็นคนดีจังเลยน้ำ”

ผมไม่ค่อยเข้าใจที่มิกิซังเอ่ยออกมา

“พวกเธอแสร้งคนอื่นเกินไปนะสิ ถ้าทำอะไรแบบขอไปที
เหมือนฉันหรือปาระให้มากกว่านี้ อะไรๆ ก็อาจราบรื่นแบบขอไปที
ก็ได้ อ๊ะ แต่ถ้าทุกคนเป็นเหมือนพวกเรา โลกนี้ก็จะมีความสุข
จนอาจจะล่มสลายเอาได้นะอ่ะ! ฮ่าๆ!”

“...เอ่อ ว่าแต่ทำไมต้องให้ผมสังเกตเรื่องกลิ่น มียาซาโตะซัง
ถึงจะยอมมาโรงเรียนล่ะ”

มิกิซังกล่าวด้วยสีหน้าที่เหมือนจะบอกว่า ‘ถึงตาฉันแล้วสินะ!
กำลังรอให้ถามแบบนี้อยู่เลย!’

“เมื่อก่อนฉันไม่สนิทกับมียาซาโตะจังเลยสักนิดเดียว”

ผมควรจะตกใจที่เธอสารภาพออกมาอย่างกะทันหัน แต่ก็
ไม่ตกใจ เพราะคิดเอาไว้บ้างแล้วเหมือนกัน ในห้องเรียนแต่ละห้อง

มักจะมีช่องว่างระหว่างคนแต่ละประเภทอยู่ตามธรรมชาติโดยไม่ได้ตั้งใจ เพราะคนเรามักเกาะกลุ่มกับคนประเภทเดียวกัน โดยไม่ได้เป็นปรีชาหรือตั้งใจเว้นระยะห่างจากคนที่แตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้จึงยากที่จะเข้าไปคุยและสนิทสนมกับเพื่อนนอกกลุ่ม ที่ผมกับมิกซิงคุยกันเจาะลึกแบบนี้ก็เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก และที่ผมกับซิกะสนิทกันก็เป็นสิ่งที่ทำได้ยากมากเช่นกัน เพราะฉะนั้นก็ไม่แปลกที่มิกซิงกับมียาซาโตะซังจะมีระยะห่างระหว่างกัน

“แต่ช่วงนี้เราสนิทกันมากขึ้นละ”

เป็นตามที่ผมคาด ไม่อย่างนั้นมิกซิงไม่มีทางรู้ว่าผมชอบอะไรได้หรอก ทุกอย่างคงเป็นสิ่งที่เธอสอบถามจากมียาซาโตะซังนั่นเอง

“ประมาณหนึ่งเดือนก่อนละมัง ขากลับจากบ้านปาระ ฝนตกลงมานิดหน่อย ฉันไม่ได้เอาร่มมาก็เลยวิ่งหน้าตั้งหาที่หลบฝน จากนั้นก็เห็นมียาซาโตะซังเก็บผ้าอยู่ในสวน เธอกำลังเร่งเก็บผ้าแบบไม่คิดชีวิต ฉันก็ต้องเข้าไปช่วยอยู่แล้ว ชุดนักเรียนของฉันเลยเปียกโชก ขอสรุปย่อเลยก็แล้วกันว่า คินนั้นฉันค้างบ้านมียาซาโตะซัง”

ผมอยากพนมมือภาวนาขอบกล เพราะเดี๋ยวเนื้อความที่มิกซิงตัดออกไปนั้นคงขัดใจมียาซาโตะซังจนเธอต้องต่อสู้กับตัวเองมากพอควรรวมอยู่ด้วยแน่นอน

“ที่แรกก็ขัดใจน่ะ แต่ฉันคิดว่าหัวใจของคนเราคือสิ่งที่ต้องจัดเปิดลิ ฉันจะตีสนิทจนกว่าเธอจะยอมแพ้ สุดท้ายมียาซาโตะซังก็ยอมแพ้และเล่าให้ฉันฟังหลายเรื่อง ที่นี้นายคิดว่าเธอพูดเกี่ยวกับเหตุผลที่ไม่มาโรงเรียนว่ายังไงล่ะ”

“พะ...พูดว่ายังไงล่ะ”

“เธอบอกว่านายเกลียดเธอ ก็เลยจะไม่มาโรงเรียนจนกว่าจะ

เปลี่ยนที่นั่นนะสิ! ฉันเคยคิดจะหาบ้านนายให้เจอแล้วใช้ท่าลาเรียต^{*}ใส่ นายด้วยนะจะบอกให้!”

เมื่อได้ยินคำตอบเหนือความคาดหมายของมียาซาโตะซัง และจินตนาการว่าตัวเองเกือบโดนมิกิซังกระโจนมาปลักผมติดพันด้วยท่าลาเรียต ผมก็ร้องไม่ออกบอกไม่ถูก

“อะ...อะไรวกัน ผมต่างหากที่คิดว่าโดนมียาซาโตะซังเกลียดเข้าแล้ว”

“ฉันถึงได้บอกว่าพวกนายแค้นคนอื่นเกินไปไงล่ะ มียาซาโตะซังบอกว่า ตอนนายพูดเรื่องแซมพูขึ้นมา เธอเพลอทำหน้าไม่พอใจขึ้นมาแวบหนึ่ง เพราะคิดว่านายล้อเลียนเธอนะสิ”

“ปะ...เปล่าอะ”

“ไม่ใช่ใช้ไหมล่ะ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมมียาซาโตะซังถึงคิดแบบนั้น”

...นั่นหรือ เวลาคนเรามองไม่เห็นเครื่องหมายบนหัว ก็จะไม่เข้าใจความรู้สึกที่แฝงอยู่ในคำพูดของคนอื่นสินะ ผมเป็นคนใจจัดใจดำที่จินตนาการสิ่งต่างๆ จากมุมมองของคนอื่นไม่ออกอย่างที่คิดได้เลย

“ฮั่นแน่ ทำหน้าเครียดอีกแล้ว ยืมสิๆ นายเดาออกหรือว่าทำอะไรให้มียาซาโตะซังคิดว่านายล้อเลียนเธอ”

ความจริงผมนี่ก็ออกเรื่องหนึ่ง แต่คงมีแค่คนอย่างผมหรือมียาซาโตะซังเท่านั้นที่เข้าใจความรู้สึกนั้น ซึกะหรือมิกิซังไม่น่าจะเข้าใจหรอก แต่พวกเขาก็ไม่ผิด ผมจึงส่ายศีรษะไปมา ไม่อยากพูดออกไป

^{*}Lariat ทำต่อสู้ในกีฬามวยปล้ำ โดยจะพุ่งเข้าหาคู่ต่อสู้แล้วใช้แขนกระแทกหน้าอกหรือคอให้อีกฝ่ายล้มลงกับพื้น

“งั้นเหรอ”

มียาซาโตะซึ่งคงรู้สึกผิดที่ใช้แซมพูแบบเดียวกับพวกเด็กหน้าตาดี เหมือนกับที่ผมรู้สึกอาย ไม่กล้าใส่เสื้อผ้าแบบเดียวกับเด็กพวกนั้น เธอก็เลยคิดว่าผมล้อเลียนเธอ มียาซาโตะซึ่งไม่ได้แค่เป็นคนถ่อมตัว แต่เธอยังเป็นคนไม่มั่นใจในตัวเองด้วย

ผมเข้าใจผิดก็เลยพยายามไม่พูดมากเกินไปจนจำเป็น เธอเลยยังมองว่าผมเย็นชาขึ้นนั่นเอง

“ทีนี้ก็จะจบเรื่องลงตรงที่มียาซาโตะจึงเข้าใจแล้วว่านายไม่ได้เกลียดเธอใช่ไหมล่ะ ฉันก็เลยอาสาถามนายแทนเธอไง แต่ไม่รู้ทำไมมียาซาโตะจึงถึงบอกว่า ถ้าฉันเป็นคนถาม ยังไงนายก็จะบอกว่าไม่ได้เกลียดอยู่ดี แม้จะต้องโกหกออกมาก็ตาม”

ผมหน้าร้อนผ่าวจนนึกว่ามันจะระเบิดซะแล้ว นึกถึงกลอนทังกะ^{๐๐}ที่เคยเรียนในชั่วโมงกวีนิพนธ์โบราณซึ่งเป็นวิชาถนัดของมิกิซังว่า มีผู้ถามเสียแล้วว่า ข้ากำลังมีความรักหรือ

“ฉันเลยถามเธอว่า งั้นจะพิสูจน์ได้ยังไงล่ะ มันยากสุดๆ ไปเลย! ฉันก็เลยใช้วิธีนี้ไง ฉันเชื่อว่านายไม่ได้เกลียดมียาซาโตะ ฉันคิดว่านายพูดเรื่องแซมพูออกมาจากใจจริง ก็เลยคิดว่าทำให้นายสังเกตเรื่องแซมพูนี้ดีกว่า”

มิกิซังจับผมตัวเอง

“ทั้งที่เคยคิดว่าจะใช้ท่าลาเรียตใส่ผมเนี่ยนะ”

“นั่นก็เป็นอีกเรื่องน่า ถ้านายเกลียดมียาซาโตะจริง ๆ คงไม่เอ่ยถึงเธอด้วยซ้ำใช่ไหมล่ะ”

^{๐๐} กลอนญี่ปุ่นประเภทหนึ่ง มีทั้งหมด ๕ วรรค ๓๑ พยางค์ โดยแบ่งพยางค์ในแต่ละวรรคเป็น ๕-๗-๕-๗-๗ ตามลำดับ

เชื่อว่าจะเป็นแบบนั้นเสมอไปซะหน่อย แต่พอคิดอย่างนั้น
ผมก็ตระหนักขึ้นมาได้ทันที อย่างนี้เอง ถ้าเธอลองได้เกลียดใคร
เข้าละก็ คงไม่มัวแต่นินทาว่าร้ายคนที่เกลียดอย่างลับ ๆ เด็ดขาด
คงต้องปดึกคนคนนั้นไปตรง ๆ เลย

“ถ้านายเป็นฝ่ายเอ่ยถึงมียาซาโตะจังเพราะแซมพูนี่ ฉันก็ชนะ”

“อะ...แข่งอะไรกันเนี่ย ผมว่าวิธีอื่นก็มีนะ อย่างใช้ชื้กะมาถาม
แทนไร้”

“ไม่ได้หรอก ๆ มียาซาโตะจังห้ามฉันบอกคนอื่น อีกอย่าง
ชื้กะชอบนายจะตาย เตี้ยวก็ได้บอกให้นายรู้หมดทุกอย่างกันพอดี
อะ แต่ที่ฉันไม่บอก ไม่ได้แปลว่าฉันเกลียดนายหรอกนะ”

หน้าดีใจในฐานะเพื่อนละนะ แต่ผมมองที่ปาระบอก ว่า มิชิซัง
“สนใจ” โอชิเกะมากกว่า

“แล้วพอพูดตรง ๆ ไม่ได้ ฉันก็เลยเข้าไปถามเวลานายอยู่กับ
ชื้กะไป พยายามให้นายรู้สึกตัวแบบอ้อม ๆ แต่อีตานั่นดันชอบพูด
ตัดบทออกนอกเรื่อง!”

อันนั้นเรียกอ้อมแล้วเหรอ สมเป็นเธอจริง ๆ อย่างนี้เอง
แปลว่ามิชิซังไม่กล้าถามคนที่ตัวเองสนใจตรง ๆ เหมือนกัน แต่เอ๊ะ

“ฉันถึงได้สร้างสถานการณ์ให้เหมือนตอนมียาซาโตะจังไปละ
ทั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่นายกลับไม่สังเกต ตอนอยู่ในห้องสมุด
ฉันเลยหัวร้อน แต่ฉันก็อดทนนะ! ไม่เคยพูดออกมาตรง ๆ เลย
สักครั้งใช้ไหมล่ะ”

เรื่องในตอนนั้นมีความหมายแบบนี้เองเธอเนี่ย เอ๊ะ นั่น
“ผู้หญิง” ที่เธอพูดถึงในตอนนั้นก็คือ...

“ฉันไม่ถนัดการสื่อสารกับคนอื่นแบบอ้อม ๆ อยู่แล้วด้วย
ก็เลยไปถามปาระว่ามีวิธีบอกความคิดของตัวเองแบบอ้อม ๆ ให้

คนที่สนใจรูปร่างไหม”

...อ้อ?

“เอ๊ะ! คำว่าสนใจหมายถึงแบบนี้เองเหรอ”

“อะไรนะ”

ผมเปลือยหลุดชุดออกไปจนเธอทวนถาม จึงรีบหุบปากอย่าง
ลนลาน ความหดหู่และความโล่งอกที่เพิ่มขึ้นมาจากกันกระเพาะ
จึงสะสมอยู่ในปาก ช่วยให้อย่างคำพูดว่า “เป็นอย่างนี้เอง” เอาไว้ได้ทัน
โอ้ย เป็นอย่างนี้เอง แต่ก็คงอย่างนั้นแหละ

โชคดียิ่งจริงๆ ที่ผมไม่หลงเข้าใจผิดจนสารภาพรักกับเธอไป
เกือบหลังจันทาเรื่องใหญ่ไปซะแล้ว โชคดีที่รู้ว่าตัวเองเข้าใจผิด
ชานใหญ่ได้ทัน ก่อนจะทำอะไรลงไป

แน่นอนว่าผมผิดหวังจากใจจริง แต่ก็รู้สึกเหมือนได้ปลด
สภาวะอันหนักอึ้งบนบ่าออกไปด้วย

“หรือว่าปาระบอกอะไรนาย ยายนั่นนี่นะ! เดี่ยวแม่จะค่อย
ให้กระเด็นเลย!”

พอผมหัวเราะเพราะรู้สึกตลกขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก เครื่อง-
หมายตกใจก็ดังตึงตึงๆ บนหัวของมิกิซังที่ขณะพูดมีสีหน้าเดือดจัด
อย่างกับเธอลืมความโกรธไปในพริบตา

“ดีละ งั้นเราไปบ้านมียาซาโตะจังกันไหม!”

“โอ้ย เรื่องมันเป็นแบบนี้เอง เอ๊ะ ไปหาตอนนี้เลยเหรอ”

ผมเอ่ยพลางจินตนาการว่าคงมีเครื่องหมายตกใจอันเบือเริ่ม
โผล่ขึ้นมาบนหัวตัวเองในตอนนี้นั่นแน่ ส่วนบนหัวของมิกิซังตอนนี้
เป็นเครื่องหมายคำถาม

“อ้อ ก็ฉันซื้อนิตยสารมาเพื่อขอบคุณมียาซาโตะจังที่อนุญาต
ให้ฉันไปเข้าค่ายติวสอบที่บ้านเธอนี่นา สอบคณิตศาสตร์รอบนี้

ฉันเลยตอบถูกเป๊ะๆ จุดที่มียาซาโตะจิ้งเก็งไว้ก็ออกสอบหมดเลยนะ นายเองก็อยู่ว่างๆ ไม่ใช่เธอ อ๊ะ จะซื้อซีดีสินะ เดี่ยวฉันรอตรงนี้แหละ ไปซื้อสิ”

ผมคิดในใจว่าเอาจริงเหรอ แต่ก็ไม่กล้าขัดใจมิกิซัง จึงตัดสินใจไปซื้อซีดีตามที่เธอเคยนั่นเคยอ

ผมไปซื้อแป๊บเดียวก็กลับมา มิกิซังโบกมือให้พร้อมยิ้มจนตาหยี ก่อนจะเอ่ยว่า

“อา เท่านี้ยาซาโตะจิ้งก็จะมาโรงเรียนได้อย่างสนุกสนานเหมือนเดิมแล้ว โชคดีจริงๆ เลยนะ!”

เครื่องหมายตกใจอันใหญ่เป็นพิเศษผุดขึ้นบนหัวของเธอ เธอไม่ได้โกหก ล้อเล่น หรือพูดไปตามมารยาท เธอคิดแบบนั้นจริงๆ

มิกิซังเป็นคนเคร่งและพิถีพิถันเอาการ แถมคราวนี้ยังทำผมผิดหวังเพราะเข้าใจผิดในเรื่องเล็กน้อยอีกด้วย แต่ผมก็คิดว่าตัวเองโชคดีจริงๆ ที่ชอบผู้หญิงคนหนึ่งที่สุดเลย

ทั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่วันต่อมาผมกลับหม่นหมองจนนอนไม่หลับอีกแล้ว

“เป็นอะไรไป ไม่ได้กินข้าวเข้ามาเหรอ เอานี้ไหมล่ะ”

ขณะที่ผมกำลังนั่งเหม่อลอยในช่วงเช้า ซึกะผู้ใจดีก็หยิบขนมปังที่ใส่อยู่ในถุงออกมายื่นให้ เขานั่งลงบนเก้าอี้ข้างผม

“เปล่า ฉันไม่เป็นไร ว่าแต่นายลูกขึ้นจะดีกว่านะ”

“ทำไมล่ะ”

ทำไมนะเหรอ ก่อนผมจะทันได้ตอบ คนในห้องก็เสียงดังขึ้นมาซะก่อน

“ทุกคน! มียาซาโตะจ้งมาแล้วนะ!”

มิกิซังประกาศก้องขณะเดินเข้าห้องเรียนมาด้วยกัน มียาซาโตะซังที่เดินตามหลังมิกิซังเข้ามาทำหน้าที่กระอักกระอ่วนสุด ๆ แต่ผมก็ยืนยันได้จากเครื่องหมายบนหัวว่าเธอไม่ได้รู้สึกแยะ

หากเป็นมียาซาโตะซังคนก่อน เวลาที่มีคนทำแบบนี้กับเธอ เธอคงวิ่งหนีไปแล้ว แต่เธอคงยอมให้มิกิซังทำแบบนี้ได้เพราะชอบมิกิซังมากเหมือนกัน ผมเข้าใจดี ใคร ๆ ก็อดหลงใหลในพลังของมิกิซังไม่ได้จริง ๆ ระหว่างที่ผู้คนอย่างผมและมียาซาโตะซังมีชีวิตอยู่โดยใส่ใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัว มิกิซังก็ผสมผสานพลังของดวงอาทิตย์กับลมเข้าด้วยกันเพื่อพัดพาสิ่งรอบ ๆ ตัวให้กระเด็นหายไป แล้วบังคับให้นักเดินทางปลดความเศร้าหมองและความกังวลทิ้งไป

ผมหันไปมองซีกะที่นั่งอยู่ข้าง ๆ พอเราหันไปเห็นสองคนนั้น ทั้งบนหัวเขาและสีหน้าของเขาก็ปรากฏความยินดี ก่อนจะหันมายิ้มให้ผม

“ดีจังเลยนะ”

อา ผู้ชายที่ชื่อซีกะคนนี้เป็นคนดีจริง ๆ

ซึ่งก็ทำให้ผมเข้าใจได้อยู่หรอกนะ แต่ถ้าถามว่ายอมรับได้หรือเปล่านั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง จะต้องเข้าใจผิดอีกสักทีรอบผมก็จะหลุดต่อไป

เมื่อวานนี้ผมไปบ้านมียาซาโตะซัง พอเห็นผม เธอก็ตกใจสุดขีด มิกิซังเป็นคนอธิบายเรื่องราวให้เธอฟัง ผมเอ่ยขอโทษ มียาซาโตะซังก็ขอโทษผมกลับ ตอนพวกเรากลับสู่ความสัมพันธ์ที่จวนเจียนจะเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิมแม้จะยังงะแง่งอยู่บ้างนั้น มิกิซังก็เสนอเรื่องแปลก ๆ อย่างการตั้งชื่อเล่นให้มียาซาโตะซังขึ้นมา

“ตั้งชื่อเล่นว่าอะไรดีน้ำ จริงๆชื่ออะไรฉันก็โอเคทั้งนั้นแหละ คนเรียกฉันว่ามิกก็ ไม่ได้มาจากชื่อมิกของฉันหรอกนะ คนอื่นบอกว่าฉันหัวเราะเสียงขึ้นจมูก แถมยังกะปริบตาถี่ๆ ด้วย ชีกะบอกว่าเหมือนตัวการ์ตูนลั๊กตัว แล้วก็เริ่มเรียกฉันว่ามิกก็”

“โอ้โฮ” มียาซาโตะซึ่งอุทานออกมาเบาๆ ด้วยความประทับใจ มิกซังคงชอบใจเลยเล่าต่อ

“ฉันก็เลยตั้งชื่อเล่นให้อิตานั่นบ้าง ตอนนี้อิตานั่นตัวยืดขึ้นมา นิดหน่อย คนก็เลยพากันแอออกเอาใจ แต่สมัยมัธยมต้นนะ อิตานั่น หน้าตาสวยเหมือนเด็กผู้หญิง ฉันก็เลยบอกว่าเขาน่าจะเข้าคณะละครเวทีซะชิเกะ^{๑๑} ได้ทั้งๆที่เป็นผู้ชายเลยนะเนี่ย จากนั้นก็เลยเรียกอิตานั่นว่าชิเกะ ทั้งที่ชื่อจริงคือทาคาซากิ ฮิโรฟุมิ ซึ่งไม่ใกล้เคียงเลยแะๆนะ ฮ่าๆ”

เสียงหัวเราะของมิกซังขึ้นจมูกจริงๆด้วย

ผมเป็นคนสร้างโอกาสนี้ขึ้นมาเอง ที่รู้สึกดีใจจนแทบลอยได้ คงเพราะได้สนิทสนมกับมิกซังและมียาซาโตะซึ่งมากกว่าเดิมนิดหน่อยนั่นแหละ

“เธอสนิทกับชิเกะดีเนอะ”

“ก็เราเคยอยู่ชมรมเดียวกัน ให้ตัดกันยังงี้ก็ตัดไม่ขาดหรอก”

มียาซาโตะซึ่งได้ยินดังนั้นก็ใช้คำถามพินิจปิดท้ายว่า

“อ๊ะ ไม่ใช่คนรักกันหรอกหรอ ฉันนึกว่าใช้ซะอีก”

เธอพูดเสียงแผ่วอย่างสำรวมและสุภาพเรียบร้อย มิกซังได้ยินประโยคนั้นก็จินตนาการเหมือนเห็นควันลอยออกมาจากหน้าเธอเลยทีเดียว

^{๑๑} คณะละครที่นักแสดงเป็นผู้หญิงล้วน

ถ้าเป็นมิกิซังตามปกติ หากมีคนมาพูดแบบนี้ เธอน่าจะ
ไวววายแล้วก็ด่าซึเกะอย่างสาดเสียเหเสียไปแล้ว แต่คราวนี้เธอ
กลับหน้าแดงแปริตแล้วก็มึนหน้า ก่อนจะหลุดพึมพำออกมาว่า
“จะเป็นอย่างนั้นได้ไงล่ะ”

ไม่ต้องมองเครื่องหมายบนหัวก็รู้ได้จากท่าทีของเธอแล้วว่า
มันหมายความว่ายังไง ผมเข้าใจแล้วละ

ผมพูดไม่ออกหรือกว่า อ้อ มันเป็นอย่างนั้นแหละเอง

เอ~~~

ระหว่างที่ผมร้องตะโกนอยู่ในใจ มียาซาโตะซังก็ใช้ศอก
กระทุ้งเข้าผมเบาๆ พอผมหันไปมอง ก็ไม่รู้ว่าเธอทำท่ากำหมัด
อย่างตื๋อใจนิดๆ ให้ผมทำไม

คนที่สนิทกับมิกิซังจะกลายเป็นคนพิลึกหมดทุกคนจริง ๆ
สินะ ผมคิดแบบนี้เพื่อหนีความจริง

ซึเกะลุกจากเก้าอี้ เดินผ่านมิกิซังที่ยังโหวกเหวกไม่เลิก มียาซาโตะซัง
เดินมาทางผมอย่างประหม่า พอเธอเห็นผมก็ส่งยิ้มมาให้

ผมกำลังหดหู่อยู่ก็จริง แต่เมื่อเห็นสีหน้าและเครื่องหมาย
ที่ปรากฏบนหัวของเธอก็รู้สึกว้าวแต่มียาซาโตะซังยอมมาโรงเรียน
ก็ดีพอแล้ว ถึงจะยังแก้ปัญหาเรื่องมิกิซังไม่ได้ก็ตามที

“อรุณสวัสดิ์ โอซึเกะคุง”

สิ่งที่ลอยมาพร้อมเสียงทักทายอย่างสำรวมคือกลิ่นแชมพู
บีเลียนั่นเอง